

MAGYAR NÉPLAP

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI KATHOLIKUS HETILAP.

Megjelenik minden pénteken 16 oldal terjedelemmel.

A „Magyar Néplap” előfizetési ára: Egész évre 1 frt 80 kr. Fél évre 95 . Negyed évre 50 . Egyen szám 4 kr.	A „Magyar Néplap” és „Mozsgazda” előfizetési ára: Egész évre 3 frt — kr. Fél évre 1 . 50 . Negyed évre — 80 .	Szerkesztők: LEPSÉNYI MIKLÓS és NÉMETH GELLÉRT.	Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, I. ker., Döbrentel-utca 18. sz. — Ide küldendő az előfizetési pénzek, valamint a lapba szánt mindennemű közlemények, és esetleges reklámok. Egy 5 hasábos hirdetési nonparallsor ára 10 kr.
--	--	--	---

Ez se jó, az se jó.

Az se jó, amit ellenfeleink csinálnak, az se, amit mi csinálunk. Ők minket támadnak, mi pedig — őket erősítjük. A katolikusok ellen való határtalan gyűlölet egy vad pártot hozott létre a kálvinisták, zsidók és szabadkőmivesek szövetségében, mely megsemmisítésünkre tör s mely a kath. egyház és vele együtt az állam romba döntésére es küldött. — Ezen egyesült kálvinista- és zsidópárttal tartanak a műkatolikusok is, kik magukat mindig és mindennütt jó katolikusoknak nevezik. (Hogy nem némulnak el örökre, midőn nyelvük a „jó katolikus” szót kimondja!) Ezek azon katolikusok úgy a világiak, mint az egyháziak közül, akik érdekből, koncrt megtagadják a kath. egyházat, megtagadják Krisztust. Igaz, külsőleg katolikusok, amennyiben még más vallásra át nem tértek, de belsejükben már hitelhagyottak. Nekik a katho-

Sz. László király fejéreklyéje.

likusok között se helyük, se joguk. Ők nekünk oly veszedelmes ellenségeink mint az egyesült zsidó-kálvinisták. Mindig és mindenben a zsidó-kálvinista párttal tartanak és szavaznak, mert azoké most a hatalom s azoktól várják támogatásukat a jutalmat.

Alig kezdték meg ellenségeink ellenünk a harcot, már az első támadások megingatják a társadalmat, mert a társadalom s az azt ostromló ellenség fegyverei nem egyenlők. Az egyik fél letörlé zászlójáról vagy szégyenkezve annak ráncába rejti az Isten nevét; ezek a bátortalan és kétkulacos, élelmes katolikusok. A másik párt azt írta a maga zászlajára: gyűlölet, a vallás és Isten ellen. Ezek a vallástalan és istentelen szabadelvűek. Mi katolikusok határozatlanok, csüggetegek, bátortalanok, közönyösek, nembánomisták vagyunk. Nincs többé bátorságunk a jóra. No meg, — valljuk

Szíves bizalommal kérjük tisztelt elbarátainkat, lapunknak apostoli buzgósággal való folytonos terjesztésére, mert magasztos eszméink magvait csak így leszünk képesek széles körben elvetni és magunknak a jövőt biztosítani.

Szerk.

be őszintén — minket is (már, akit) megszállt az anyagiak utáni vágy és sovárgás. Az anyagi előnyt többre becsüljük a lelki üdvösségünkénél, sőt magánál az Istennél, már akkor is, mikor az még csak bizonytalan ígéretekben jelentkezik a jó reménység hegyfokánál. — Az emberi törvényt azonnal elébe tesszük az isteni törvénynek. Pedig ez nagy bűn, mert kárhózatot hoz fejünkre e világon és lelkünkre a más világon.

De hiába: kétkezeskodunk, kétszínűsködünk. Szívünkben Krisztus képét viseljük, a templomban mellünket verve Jézus híveinek valljuk magunkat, a templomon kívül pedig (mint ezt a dunaszerdahelyi legujabbi botránynál is láttuk, a hol a pásztor elhagyva juhait, a farkasokhoz szegődött s ahelyett, hogy Jézus szenteséges Szíve tiszteletere gyújtott volna gyertyát, egy egyházpolitikus miniszter tiszteletere világitotta ki a magához nem hasonló lelkületű pásztorok számára épített plébániához ablakait) az ördögöt szolgáljuk, hátunkon az ördög lovagol. Egyik kezünket előre nyújtjuk, a másikat hátra. Krisztustól is várunk jutalmat, az ördög adományát se vetjük meg. Egyikünknek elég néhány pohár sör, bor, a másik néhány forint után kapkod, a harmadiknak kanoniká kellene; de mindegyik szeretne üdvözölni is. Pedig hát nem én mondom, az én Üdvözítő Krisztusom mondotta: „Két urnak nem lehet szolgálni.“ Judások vagyunk, még pedig a legaljasabb fajtaból, és örültek, mert magunk alatt vágjuk a fát.

Pedig azt hittük, hogy a Judásoknak magva szakadt, legalább az egyház szolgálói közt, Krisztus elárulójának csufos halálával. Hát ha annyira szeretik az e fajta kath. papok a zsidókat és kálvinistákat és annyira gyűlölik a katolikusokat: vessék le a reverendát, ugy sem méltók annak viselésére és álljanak be rabbiknak a zsidók közé vagy tiszteleteseknek a kálvinisták közé. Ne botránkoztassák tovább is híveiket, tudván, hogy „jaj a botránkoztatóknak!“ és ne legyenek szent vallásunknak és Krisztusnak tovább is árulói. Mert végre is, nem járja, hogy a kath. hívek hizlalják és tartásák saját ellenségeiket. — Ha még a vallás megvédelmezésében sem tartanak a papok a néppel, hát akkor mikor tartanak vele? Két urnak nem lehet egyszerre szolgálni. Krisztust nem lehet megcsalni, de még az ördögöt se. Azért vagy Krisztus, vagy Belial, vagy a Néppárt vagy istentelen szabadelvű zsidópárt vagy menyország, vagy pokol; vagy hit, vagy hitetlenség, vagy kereszténység, vagy pogányság.

Igy van a kérdés föltéve. Így tették föl azt a szabadelvű Tisza-Eötvösök. Erre kell nekünk, hithű igaz katolikusoknak határozott választ adni. A szabadelvű pogány ellenségeinkben megvan az elszántság, mint vezérükben az ördögben

aki Krisztust is megkísértette. Ők nyíltan hirdetik, hogy ők az ördöggel tartanak. Deák Ferenc megmondta, hogy a szabadelvűeknek az ördög a vezérük. Mi is hirdessük nyíltan fölemelt fővel, hogy mi Krisztus-pártiak vagyunk. Krisztus igaz hívének, a szabadelvű bélpoklosokkal még csak érintkezni se szabad, annál kevésbbé náluk tisztelegni, nekik hódolni. Volt idő, mikor katolikus emberek álltak az ország élén. Deák és Andrássy valamivel külömb emberek voltak a kálvinista Tiszánál, Bánffynál és Eötvösnél. Még se jutott eszünk ágába se valamelyik vallásfelekezetnek az elnyomása. Mi katolikusok nem vágyódtunk senkinek a husára, mint Eötvös Károly a miénkre. Mi nem néztük azt, hogy a pályázók melyik valáshoz tartoznak.

S mégis mit kell most tapasztalnunk ebben a hirhedt liberális korszakban? Azt, hogy minket mindenütt üldöznek, mindenütt mellőznek. Ha ez tovább is így megy, akkor a legközelebbi üreseedés alkalmával az esztergomi primást nem a katolikus papok, hanem a kálvinista tiszteletesek soraiból fogják kinevezni. Nekünk katolikusoknak már csak a börtönök lesznek készletben tartva. Idáig jutottunk. — És e fölött még csak nem is panaszkodhatunk, mert mi növeltük őket nagyra, mi tiltottuk őket a nyakunkra. Hát jöjjön meg valakára az eszünk. Valamint a kálvinisták mindig csak katolikusellenes, szabadelvű kálvinista, vagy zsidó követjelöltre szavaznak, ugy ezután mi se szavazzunk más jelöltre, csak igazi néppártira. Ha a kálvinisták és zsidók tudnak Tisza, Bánffy, Eötvös és Kossuth vezérlete alatt politikai párttá alakulni és ellenünk katolikusok ellen szövetkezni, álljunk mi is össze egy párttá! Vegyük föl az ellenünk indított harcot, mérkőzzünk meg, s lássuk végre valakára ki az erősebb, ki van többségben: Eötvösök falnak-e föl minket, *szőröstől-bőröstől*, vagy mi kergetjük őket a pokolba a hova valók. — Látjuk, hogy a zsidók és kálvinisták a 48-as elvüket most mindenütt szegre akasztják, mind kormánypártivá lesznek, hogy bennünket leverhessenek; mi meg legyünk mind néppártiak, hogy őket alaposan legyűrhessek. Nem kell ám az oroszánbőrbe bujt számár ordításaitól azonnal megijedni! — Ki kell a szamarat az oroszán bőréből fejteni, aztán fűtykóst a füle tövébe és hátára, hogy tudja meg legalább, mi vár rá, ha még egyszer kedve kerekedik az ordításra. Itt vannak segítségünkre szent vallásunk hatalmas elvei, melyeket az emberek erőlködései és a társadalom rázkódtatásai nem érinthettek, ellenkezőleg még jobban megerősítettek, mint a hegytetőkön a százados tölgyeket, a melyek hajlanak s inganak félelem nélkül, mert minél jobban tépi a vihar koronájukat, annál mélyebbre eresztik gyökereiket. Istenre a nemzetek életének

szüksége van. Az emberiség sóvárog Isten után s szenved, szerencsétlennek érzi magát, ha ki után sóvárog, azt meg nem találja.

A katolikus egyház minden létező kormány-
nak és intézménynek látta kezdetét és látni fogja végét is, mert Krisztus az ő egyházát kö-
sziklára építvén, örök időkre alapította. Minden el-
fog mulni, de az ő szavai soha, az ő egy-
házán se a pokol kapui, se szabadelvűség erőt
nem vehetnek. Ezt értették meg fejedelmek és
nemzetek; szabadelvű kálvinisták, zsidók, szabad-
kőművesek és mükatholikusok? A katolikus egy-
házat nem lehet legyőzni! Az egyház a társadalmak
egyedülálló menedékhelye, a lelkek egyedül való
táplálója, a tévutra jutott vagy megromlott aka-
ratnak egyedüli feke, a század háborgásai és el-
aljasodása ellen egyedüli menedék. Ma ez az
egyetlen bárka, melybe az emberiség menekülhet.

Ezt tanította Krisztus, ezt hirdették tanit-
ványai kétezer év előtt, ezt hirdeti az egyház
manapság és hirdetni fogja örök időkig.

Krisztus vallása trónokat, birodalmakat ala-
pitott, nemzeteket tartott fenn, míg Belial vallása
mindezeket elseperte. A néppárt Krisztussal tart.

Keresztény kath. nép! Te kivel tartasz?

Dr. Bakonyi Elek
ügyvéd.

POLITIKAI HIREK

Nyílt levél Kossuth Ferenchez. Meszlényi Lajos
országgyűlési képviselő a Magyarország mult szombati
számában egy rendkívül érdekes nyílt levelet intézett
Kossuth Ferenchez, kihez rokon kötelékénél fogva bá-
torságot vesz azt a kérdést intézni, hogy a függetlenségi
pártot, mely Kossuth Lajos elveit irta zászlajára, Kos-
suth Lajos fia tönkre akarja-e tenni? Ha ez a célja,
akkor be kell vallani, hogy igen ügyesen tesz meg min-
dent, hogy e célját minél előbb elérje. A nemzet 102
függetlenségi képviselőt küldött a parlamentbe s most
egy lelketlen töredék, mely elég szemérmetlen a függet-
lenségi nevet bitorolni. Kossuth Lajos temetése után
ugy látszik egy másik temetést is akar rendezni, hol a
függetlenségi és 48-as pártot a kormánypárt tapsai és gu-
nyos nevetése között akarja sirba fektetni. S ezek között
kell látnunk Kossuth Lajos fiát is! Ha ez így marad,
jó szerencse lesz, ha a jövő választások alkalmával a
102 függetlenségi képviselő közül ötvenet be lehet hozni.
Ezután a párttöredék szerepléséből kimutatja, hogy az
teljesen felekezeti politikát űz, űtve mindenütt a katho-
likusokat, s izgatva a protestánsokat. Kimutatja, hogy a
függetlenségi zászlót elhagyták s a kormánynak leghivebb
támogatói azért, mert a kormány is üldözi a katho-
likusokat. S azután kérde: nem volna-e méltóbb Kossuth
Lajos fiához arra törekedni, hogy a ketté szakadt füg-
getlenségi pártot egyesítse, mint megfordítva, felekezeti
harcot szítani? Tudni kell ugyanis, hogy mig Kossuth

Ferenc a kormányt támogató Eötvös-féle kálvinista
függetlenséghez tartozik, addig Meszlényi Lajos, a másik
függetlenség tagja, Ugron-Bartha vezetésével a régi
zászló mellett híven kitart. Kossuth Ferenc az „Egyet-
értésben” felelt egy nagyon gyöngye levéllel Meszlényinek,
melynek lényege abban domborodik ki, hogy majd az
összel próbát tesz a kétféle függetlenség egyesítésére.
Véleményünk szerint azonban ez a próba vajmi keveset
fog használni a függetlenségi pártnak, mert ezt a pár-
tot is ép úgy megutálta a nemzet, mint a kormány-
pártot, s mióta a néppárt zászlaja lobog, azóta már
tudja: hol találja meg érdekei védelmét.

Zsidó-erkölcstan. Olaszországban Crispi miniszter-
elnökről, e feleségéről, Lemni szabadkőműves nagymes-
terről és egy csoport más nagy szerepet játszó szabad-
kőműves hazafiról undok dolgok kerültek napfényre.
Csalás, sikkasztás, zsarolás, rendjelekkel való kereskedés
és egyéb hasonló vitézség szárad a jeles kompánia
lelkén. Hanem azért Crispi és társai erősen tartják magu-
kat. A magyar liberális urak leikiismeretéhez hasonló
levén az övéké is, ép úgy csinálják választásoknál ők
is a többséget, mint a mi liberálisaink. Saját bandájuk
tehát mindig kimentti őket, illetve nem vesz tudomást
huncutságaikról s leszavaz minden javaslatot, mely arra
irányul, hogy a komoly vádak ügyében vizsgálatot tart-
sanak. Éppen, mint nálunk! Hiába, a liberálisok min-
denütt egyformák. Az olaszországi eseményekről cikkezve,
nagyon figyelemre méltó vallomásokot tesz a „Pesti
Hírlap” című zsidó-szabadkőműves liberális kormánypárti
újság. Szörnyen boszankodik, hogy Crispi, a zsidó
Lemmit és egyéb szabadkőműves enyves kezű urakat
meg merték támadni. Gázságaik tényét tagadni nem
tudja, s még se őket támadja meg, hanem a leleplezőket!
Igen, azt írja, nem kellett volna e szemétdombot pisz-
kálni, hanem hagyni, hogy tovább lopjanak, esaljanak.
sikkasszanak. Ők az ilyenek nem botránkoznak meg,
mert a liberálisoknál részelvén, azt írja a derék zsidó
újság: „A mi közlelkülméretünk (az övéké tudni illik),
annyira hozzáfejlődött az uralkodó igazságokhoz (nem
kell feledni, hogy az uralkodó igazságok tulajdonképp gaz-
ságok), ... hogy nem vonakodik elismerni, miszerint,
amint a politikában huncutság, azonképen a társa-
dalomban nem lehetünk el korrupcio (romlottság) nél-
kül”. No hát ez csak ószinte beszéd! Ennél világosabban
csak nem nyilatkozhatnak. Hisz egész leplezettlenül be-
vallják, hogy huncutság és romlottság nélkül nem tud-
nak el lenni, nem tudnak egzisztálni. Ők igazságosnak
azt tartják, ami az uralkodó fölfogásokkal parhuzam-
osan halad”, vagyis megegyezik. S miután az ural-
kodó fölfogás manap az, hogy boldoguljon, ki hogyan
tud, csalással, lopással, sikkasztással, üzük is nagyban
ezeket. A „Pesti Hírlap” szerint, akik a gázságokat szová-
teszik, azok nem értenek a politikához. Majd ha megjön az
eszük, — mondta, másként fognak itélni. Szerinte azok
is lágyagyúak voltak, kik Franciaországban a Panama-
vállalat csalásait napfényre derítették. Persze sok derék
zsidó nem csalszhatott tovább, az ily méltatlanság pedig
fájdalmat okoz ama nemesvérű faj minden képviselőjének
az egész világon. Azt mondja végül a többször nevezett
zsidó újság: „Vesszen el a világ, romboljon féktelen
vadságával a kapzsóság és gonoszság assa alá a köz-
tisztiséget, dulja föl a család szentségét és bontsa dara-
bokra a közbiztonságot: a haza jó hírneve az első
parancsa a polgárnak”, vagyis a haza hírneve miatt
ne szóljunk, a gázságot föl ne tárjuk. Így van ez meg-
írva a „Pesti Hírlap” 1895-iki június 26-ki számában.
Ezt tanítja tehát a zsidó erkölcstan. A keresztény er-
kölcstan meg azt mondja, hogy éppen a haza jó hir-

neve s a polgárok jóvoltá miatt nem szabad a huncutságokat némán szemlélnünk, mert mi lesz így a hazából, mi lesz a tisztességből, a közbiztonságból s a polgárok vagyonából. Kinek melyik erkölcsen tetszik: a talmudé, vagy az evangéliumé?

Az egyházpolitika és a csendőrség. Dicső kormányunk nemcsak kézzel-lábbal, hanem ugylátszik pangással is rajta lesz, hogy az egyházpolitikai törvények sikerét biztosítsa. Miután több főispán nem a legrózsásabb színben tüntette föl az egyházüldöző törvények jövőjét, a kormány gondoskodni akarván arról, hogy legyenek annak idején alkalmas közegei, a közvélemény még most szunnyadó rokonszenvének fölkelésére, böles Bánffy ur két darab füle között az a hazamentő elhatározás érlelődött meg, hogy a gyanus (értsd: katolikus) vidékeken fölemeli a csendőrök számát, mert a mostani mennyiséget maga se tartja elegendőnek, hogy valamennyi keresztényt a kiséddel s vőlegényt jegyességével a fölpántlikázott polgári anyakönyvelőhöz hajszolni képes lenne. Emellett a „Pester Lloyd” című német nyelvű zsidólapban arra is inti hűségese talpnyalóit, hogy az egyházpolitikai törvények iránt iparkodjanak a nép rokonszenvét biztosítani. Tisztelt Bánffy ur, a zsidó „Pester Lloyd” metszett és metszetlen olvasóinál e rokonszenv már ugys bizonyosítva van, akiknél pedig még nincs, azoknál a „Pester Lloyd” hazudozásai se fogják biztosítani, mert azok lelkiismerete nem alszik. Noha bár így áll a magasztalt törvényekkel a dolog, hanem azért ama rövidlátó helyeken, hol elég együgyűek Bánffy urat is a komolyan veendő egyének közé számítani, habozás nélkül tessék ám csak ezután is azt hazudni, hogy ezekért a törvényekért a magyar nép rajong.

A tőzsdeadó. A magyarság becsületese elemei már évek óta követelik, hogy adóztassák meg a zsidó tőzsdét hol naponkint milliókra menő üzleteket kötnek és egy krajcár adót se fizetnek. Csakhogy a zsidók ezt nem akarják, ellenőkbé pedig a liberális kormányok nem merik megtenni. Azzal a kifogással szoktak rendesen élni, ha erről a tárgyról van szó, hogy mit se nyernének vele, mert amily arányban adóval megterhelnénk, oly arányban lenyomnánk a kereskedelmet s ez oldalon meg csökkenés volna. Persze egyetlen gondolkodni tudó ember se fogadta el e megokolást, de hát a liberális urak azzal nem törődtek. Volt egy nádparipájuk s valahányszor a tőzsde megadóztatása került szóba, mindig erre kaptak föl. De most Nemetsország példája ösztetöri e nádparipát. Ott a tőzsdeadót a mult évben már fölemelték, mire az összes zsidóság egy karban ogy szép jajgatást vitt véghez, hogy gyönyörűség volt hallgatni. Nagyban jövendölték, hogy az adóemelése apadást fog eredményezni. De mi történt? Májusban az adóból befolyt 3 millió 312 ezer márká, azaz 1 millió 853 ezerrel több mint tavaly. Szépen emelte tehát az állami jövedelmeket. Nálunk is így lesz, ha majd a liberális uralmat végre lelőki nyakáról a nép és az ügyek vezetését a maga párijára, a néppártra bizza. Bár minél előbb jöjjön ez az idő!

Egyházpolitikai bárók. A főrendiházat Tisza Kálmán kezdette kivetköztetni ősi formájából. Belevitte a szuperintendens urakat és a protestáns világiak közül a főkurátorokat, sok más vagyonosabb és vastagabb nyaku protestánsal egyetemben, hogy eltüntesse a főrendiház kath. jellegét. Mert a főrendiházban addig körülbelül meg volt az arány a vallások számmennyisége szerint. Tisza azonban arra törekedett, hogy a protestáns vallás a főrendiházban is uralkodhassék és a kath. magánasokkal legalább is egyenlő számú főrenddel legyen képviselve. Célját nem érthette el teljesen, mert az apos-

toli király erős vallásos meggyőződése és lovagiassága annak ellene állott. — Utána Wekerle próbálkozott meg vele, hogy a főrendiek közül minél több kath. ősnemes főurat kitorjon és helyükbe innét-onnét (még a börze zsidai közül is) szedjen össze tagokat. — Az ő szándéka is dugába dőlt. — Ettől kezdve a liberális lapok hallatlan dühöngéssel becsmérelték a főrendiházat s eltöröndönek hirdették azt. — Végre most azt halljuk, hogy a liberalizmus tömegesen bárosittatja az ő embe-reit. Hírlík ugyanis, hogy *Sólymossy* (Falk) László, *Bohus* Zsigmond, *Vigyázó* Sándor és *Zeyk* József protestáns fő-főliberális urak bárókká fognak kineveztetni. És a liberális lapokban most azt olvassuk, hogy ezen uraknak akkora az érdemük, hogy azt csak főrendiházi tagsággal lehet illően megjutalmazni. — Csak arra vagyok már most kíváncsi: vajjon mivel jutalmazná a liberális párt az ő áldozatkész korteseit, ha sikerülne az ő zsidóinak a főrendiházat eltörölni?

Néhány szó a választó polgárokhoz.

Az általános képviselő választások közeledésével a nemzetnek, mint olyan tényezőnek, mely befolyhat az államügyek intézésére, ismerie kell ama hatalmát, melyet az alkotmány számára kijelöl, s melyet a nemzet az általános képviselőválasztáskor közvetlenül gyakorol. Minden ilyen általános választás alkalmat szolgáltat a nemzetnek, miszerint a maga akaratát, mint közakaratot kifejezze és ezen kifejezése által azt a politikai életben érvényesítse. És minden egészséges és józan gondolkodású nemzet, a melyből még ki nem halt a becsület és az erkölcsöz való vonzalom, mely tehát semmiféle eszközökkel, sem pénzzel, sem pálinkával nem hagyja magát lealjasítani, hogy eltörje, miszerint őt legfontosabb politikai ténykedésében korlátozzák, minden ily nemzet olyformán gyakorolja ezen politikai jogát, a hogy azt legszentebb és legdrágább érdekei megkövetelik. A polgárok akaratától függ az állam kormányzásának a mikéntje, a polgároktól függ annak a meghatározása, hogy az állam ügyei minő szellemenben és minő irányban kezeltessenek. Tehát a polgároknak, mielőtt az urnához lépnek, először ismerniök kell ama kormányt, mely hatalmon áll, azon pártot, melyből a kormány tagjai kikerülnek és ha mindezt ismerik, akkor azután latolgatniök, bírálniök kell ezen kormánynak életrevalóságát, becsületességét és azon buzgalmat, a melyet a nép érdekeinek felkarolásában, a vallás és erölcsös apolá-ában tanusított. Kell a képviselőjelöltek egyéniségét is vizsgálatuk tárgyává tenniök, meg kell vizsgálni minő becsületességü, minő jellemü az a képviselőjelölt ur, tiszteli-e az eskölcsöt, jó katolikus-e, de igazán jó katolikus-e és csak ennek megvizsgálása után lépjenek a szavazó urnához.

Kedves polgárok! Nektek volt alkalmatok a magyar törvényhozó testület szelleméről magatoknak egy kis fogalmat szerezni, volt alkalmatok e testület tagjait az álarc mögött is meglátni, láttátok, hogy azok, kik mindennap eljártak a falusi templomotokba, kik ott az Ur oltára előtt imádkoztak Szentegyházunkért, hogy elárulták — a Szentegyházunkat; láttátok, hogy ők nem a meggyőződéseket tolmácsolják a parlamentben, hanem saját személyese érdekeiket szolgálják a ti rovástokra. Mindezt látjátok és tudjátok és éppen azért a katolikusok belátják, hogy más szellemet, más erkölcsöt és főképp más embereket kell a magyar parlamentbe küldeni. Ez kötelességünk, mert veszélyben vannak legdrá-

gább kincseink. Vagy talán van becsesebb és drágább kincs az ember számára a vallásnál és hitnél? Nézzetek a világ történelmi folyását, találtak-e egyetlen nemzetet vallás nélkül? Vajjon képes volna-e az ember egyetlen percig is *boldogan* létezni vallás nélkül? Nem!

A magyar állam az első, a mely azt a törekvést látszik tanúsítani, mely a polgárok hitétől való megfosztásában keresi a maga kielégítését. Nekünk katolikusoknak első sorban kötelességünk az állam ezen törekvését megghusítani, mert mi voltunk azok, kik ez országot minden időben és minden korban megmentettük a végveszélytől, mi volunk azok, kik a pogány ellen oda állítottuk az ország védelmére Hunyadi, Kinizsy és Zrinyit, mi voltunk azok, a kik örködtünk a nemzet alkotmányát fölött, a mi katolikus őseink haltak meg a hazáért és Krisztus egyházáért. Nektek az állam ellen kell harcolnotok! Minő nevetséges dolog ez! Hisz ti vagytok az állam, ti alkotjátok az államot, belőletek áll az állam, tehát nektek önmagatok ellen kell harcolnotok? Ugy-e ezt fogjátok kérdezni?

Pedig hát ez így van. Oly helyzetbe sodort beneteket a kapzsiság és a pénz utáni sóvárgás, hogy most már önmagatok ütitok egymást. Ugy tetek veletek mint azzal az emberrel, a kinek azt mondják: rohanj neki a falnak és törd be a fejedet. És a bolond neki megy a falnak és — betöri a fejét. Látjátok, ide vezet az út, a melyet a megvesztegetés, a megvett és eladott szavazatok, a részeges választók diszes virágai ékesítenek.

A „fejbetörés” még be nem következett ugyan, de nincs nagyon messze az az idő, a mikor majd bekövetkezik. Ezt a kis idő közt fel kell használnotok! Fel kell használnotok olyképen, hogy azon párt zászlója alá vonultok, annak a pártnak a zászlója alatt csoportosultok és tömörültök, a mely párt egyedül képes a nép boldogulását, anyagi jólétét előmozdítani, annak a békéjét biztosítani, a vallást és erkölcsöt benne meghusítani, egyszóval, a mely egyedül van hivatva a nép boldogságát megteremteni. *Ez a párt a néppárt.* Ez a józan emberek pártja. Ezt a pártot mint kormányképes pártot diadalra juttatni, kormányra emelni, ez legyen mindazon embernek a célja, a ki a szabadságot nem a rendbontásban, az erkölcsöt nem a fajtalanásban és az élet örömeit nem a pálinka ivásban keresi. Ez a párt a becsületes emberek pártja!

A néppárt eszméje: Isten sugallata!

Polgárok, szervezkedjétek és tömörüljétek a néppárt zászlója alá, lelkesüljétek és hevüljétek azon eszmékért, melyeket e párt politikai hitvallásául kijelölt, mert csakis ezen eszmék megtestesítésével és az életbe való átvitelével vagyunk képesek a magunk jólétét megteremteni és társadalmi békénket biztosítani. Szervezkedjétek az egész országban, főlemelt fővel, véssre kitért mellel szálljatok sikra a hit elleneivel! Majd megváltik ki lesz a győztes! Megtudjuk, hogy állunk! Majd meglátjuk, vajjon szent István koronája alatt levő Mária országában a zsidó pénzes zsákok fognak-e uralkodni, vagy a becsületesség. Igenis, meg fogjuk tudni, vajjon pálinka vagy a férfias szabad becsület fog-e uralkodni e hazában; meg fogjuk tudni, hogy minő fokon állanak e haza polgárai, vajjon súlydtek-e már az aljasság azon fokáig, a hol az ember egy kis pálinkáért eladja becsületét, beszennyezi atyja tiszta nevét és lábbal tapossa, elárulja ősei, nagyatyái szent hitét.

A világ belátja, hogy azon elvek mellett, melyeket az újabb kor az emberi nem céljául kijelölt, nem fog boldogulni és éppen azért az egész világon folyik a katolikus tömörülés és szervezkedés nagy munkája. Az egész világ tömörül azon zászlók alá, melyeket nagy-

eszü katolikus férfiak lobogtatnak, s a mely alá a katolikus híveket küzdelemre szólítják. Magyarország a pápai szentszékhez mindenkor hű volt s azért most, mikor hűsége a legnagyobb próbára lesz téve, bizonyára nem fog megfélekedni ősei iránti kegyeletéről, a kik mindenkor éltek és haltak a római szentszékért és azért az ő magasztos példájukat követve induljatok a nagy politikai küzdelembe.

Mindenki előtt tisztán és világosan áll a feladat. Mindenki előtt világos, miszerint Magyarország azon politikai rendszere mellett, melyet most irányadónak tekintenek, tönkre megy. Mindenki előtt ismeretes, a ki a néppárt politikai programját ismeri, hogy csak ezen párt elvei képesek a nemzet létszükségeit kielégíteni, annak békéjét biztosítani és nemzeti létét megszilárdítani. A néppárti képviselőjelöltekre tehát méltán lehet alkalmazni azon szavakat:

A népért és az oltárért harcolnak. Adja az Isten, hogy a nép belássa, miszerint jó igazi barátai csakis a néppárt soraiban vannak.

Majd meglátjuk, vajjon lehet-e valaki oly ostoba és vak, hogy saját barátait elárulja és ellenségeit szolgálja.

Ifju Veszely János.

Isten, király, haza!

Mikor eszembe jut Németország az ő erős katolikus centrum-pártjával, mely döntő befolyással bír a protestáns állam kormányzatában, s rá gondolok szegény hazám siralmas állapotára, hol a túlnyomó többségben levő katolikus az ország ügyeinek intézésében csak harmadrendű szereplésre van kárhóztatva: méltó szomorúság fogja el lelkemet.

Mily óriási a különbség e két állapot között!

Ott a maroknyi katolikus szívis ösztartása s hite iránti rendületlen hűsége szembe mert szállni a viharral s a becsület, ész és erős öntudat fegyverével kivívta a babért, — kiket azért nem tartanak lázadóknak.

Itt a kilenc millió katolicizmusnak, melynek kilenc százados nemzet-nevelő és nemzet-fentartó multja van, csak harmadrendű szerep jutott, és saját tévedése folytán tespedésre van kárhóztatva. Bár döntő szerepet vihetne, mégis naponkint szomoruan kell látnia, miképp rombolják le ősi intézményeit, miként veszik semmibe a lelkiismeret szabadságát s leginkább épen azok, kiket a katolikusok ereje emelt a népképviselői diszes méltóságra.

Szeretett népem! panaszkodunk? Fáj a lelkünk ha erre gondolunk? Fájhat is és szégyenelhetjük magunkat, mert a szomorú állapotnak eddig mi voltunk okai!

De, ha nem akarjuk, hogy a szégyenletes állapot tovább is így maradjon és lelkiismeretünket továbbra is sulyos vád terne nyomja, akkor Isten nevében fel tette, fel hazám kath. választói!

A mely sereget készületlenül talál az ellenség, azt könnyű szerrel semmisíti meg, Tette fel hazám édes népe, tömörüljünk már most, azonnal, mintha holnap lenne a választás.

Minél hamarabb ébredünk, annál örvedetesebb lesz nappalunk.

Váltsa fel már egyszer a sötét éjszakát a boldog rózsás hajnal!..

Ügyünk diadalra jutását azonban csak akkor remélhetjük, ha oly férfiakat küldünk a képviselőházba,

kik nem fognak a választók bizalmával visszaélni, s nem fogják semmibe se venni vallási meggyőződésüket, hanem a legkeosegtetőbb ajánlatok és ígéretek dacára is megmaradnak a nép igaz barátainak.

És ha nem alacsonyítjuk le magunkat az állatig, hogy pénzért, vagy halért áruba bocsájtjuk legszentebb polgári jogunkat: szavazatunkat, ha nem rettenünk meg a hatalom nyomásától, s igazságtalan fegyverétől, hanem mint szabad polgárai e szabad hazának, nyíltan megvalljuk politikai hitvallásunkat, mely e három szóban öszpontosul: *Isten, király, haza*, — akkor mienk a jövő!

Istent szeretve és szent törvényeit szem előtt tartva, kell tennünk mindent. — A hódolat minden jelével, szívünk egész melegeivel kell körülvenni a felkent király felséges személyét, ki sz. István koronájával lépett hazánk örökébe, kiben a jelen és jövő nagyágunk zálóga öszpontosul. — Szeressük lángolóan ezt a drága anyaföldet, hol őseink porai nyugodnak s tegyünk meg érte mindent, mi annak dicsőségét, nagyságát és hatalmát emelje.

E hármasszó hitvallása mellett induljunk tömörülve a harcba, s a kibontott lobogó aranyozott rudját a megdönthetetlen szent igazság a *népigazság* erős karja tartsa.

De kik legyenek zászlóvivőink, s méltó szószólóink ott, hol a nemzet sorsát intézik?

A nép igaz emberei s igaz barátai.

Ne a nagyhangzú név, a dus vagyon, a nagy állás legyen lépcső a képviselőségre, hanem a *tiszta, szeplőtelen becsületes jellem; az igaz hazafiai érzés, a rendületlen vallási meggyőződés, az Isten félelmen alapuló bölcseséggel párosult tudomány s a nép iránt tanusított állandó jó indulat, igaz érdek nélkül való szeretet!*

A városok népe csoportosuljon az általánosan ismert jellem, tiszta, kitűnő katolikus emberek körül, legyenek bár ügyvédek, orvosok, gyógyszerészek, tanárok vagy iparosok. A falusiak oly földbirtokosok és főurak körül, kik a nép iránti jó indulatukat nem csak a választások idején, de más időkben is tanusították. Továbbá jeles papok, tanítók és bizalomra méltó jegyzők körül.

A megnevezettek között van kettő olyan, kikre a más pártok még eddig nem igen gondoltak; ez: a *tanító és jegyző*.

Kérdem, van-e a népnek papján kívül igazabb barátja a tanítónál, kinél jobban ismerné valaki a nép küzdelmeit és szenvedéseit? Alig hiszem!

És mit látunk? hogy van e hazában egy testület, mely számra a huszonkétezret meghaladja, s a nemzet élettörténetében a legfontosabb szerepet, a jövő Magyarország nevelését és oktatását viszi, műveltségre, tudományra, egyes kiválóbb tagjainak, — akár hány képviselő mögötte áll, s mégis a nagyhangú *szabad-élvűséget* hirdető világban ott állunk, hogy midőn a népoktatás ügyét tárgyalták, azok közül, kik legilletékesebbek volnának a tárgyhöz szólani, a néptanítók közül egyet se látunk sehol.

Talán azért, mert a népoktatás ügyéhez mindenki érthet?

Ha nem vette eddig észre őket a hatalom, mely oly sokat köszönhetett nekik, vedd észre te, szeretett népem!

Nézetek csak körül, hányan vannak e tiszteletr méltó testületben olyanok, kik méltóbbak volnának bizalmatokra mint száz más, kikben hiszem nem csalatkozhatok mint a szabadelvű urakban,

A néppárt, csak akkor lesz erős, nagy és hatalmas, ha nem feledkezik el a néptanítókról sem.

Az a másik új tényező: a *jegyző*. Igaz, a jegyző helyzete a néptanítóénál kényesebb, mert a hatalom teljes súlyával nehezedik rá, ha érzelmeit és politikai hitvallását nyíltan meri bevallani, kellemetlen véget is okozhat neki, de ez a testület is habár számarányra kisebb, nagyobb figyelmet érdemelne, mint a minőben eddig részesült.

És te hazánk szent földjét mivelő jó nép, te árván maradj-e? Nem!

Mikor a lelkem fájó gondolata visszaszáll az alföld rónájára, a délibábos tündérország felé, hol egykor szegényes bölcsőm ringott: elémbe állnak azok a hatalmas, igaz magyar földmives alakok, egy-egy kis királyság birtokosai, — kiknek tekinteteiből az értelem és ész ragyog. Oh hány képviselhetné ezek közül méltóan véreit, a magyar népet! Ezerszer méltóbban mint a néppárt liberális koldusrabszolgái! Gondolkozzunk csak ezek felett. A vasárnap délutánok igen alkalmasak erre.

A néppártot ez a főelv vezesse: *Minden osztályt képviselni!* — mert csakis ez az *igazi népképviselés*.

Célunkat elérjük, ha nem pénzt, de embereket választunk, mert szeretett népem, ha már megvett téged az a képviselő, hisz akkor ki van egyenlítő a te fáradtságod és nem kívánhatod, hogy még valamit tegyen is érdekedben. Képviselőnek akkor sokkal sürögősebb dolga lesz, az, hogy visszaszerezhesse a választásokra kiadott költségeket bármily uton-módon, Emiatt akad a nép ügye rendesen kátyuba.

Italon és pénzen vásárolt szavazatokkal választott képviselőt láttunk már eleget. Nem kérünk belőlük többet! Legalább nem kérész belőle, te szeretett népem. Mert mit nyertünk velők? Semmit! Sőt veszítettél igen sokat.

Most tehát próbáljunk mást; ha a szolgabíró, főispán s más nagy urak szavazata nem eladó, ne legyen az a tied se. Ne állítsd ki magad vásárra mint valami lelketlen állatot. Ebredj fel hazám népe és legszentebb polgári jogodból ne üzzél kereskedést. Vesd meg azt a hitvány embert, ki ily szándékkal közeledik feléd. Legyen önérted, legyen tiszta lelkiismereted, legyen szabad szód, amit merj kimondani a világ előtt.

Ez az ember szegény, de vallásos, becsületes, jellemes; van tudománya, van igaz hazaszeretete s megtudja becsülni a népet; nem ígér lehetetlent, csak lehetőt. Ezt mi tesszük képviselővé; nem pedig az ő pénze; adósunkká tesszük, mert neki adjuk szívünket! Ezt választjuk meg!

Uram, nekünk a pénze, itala, ha volna sem kelene, csak becsületes ígérteit bírjuk, hogy minden időben választói érdekeit fogja szem előtt tartani. Ekkor a sirig hívei maradunk; s ha nem, akkor úgy jár mint elődje.

Igy beszélj és így is tégy kedves népem, és nem fogod megbánni soha! Válassz magadnak jó barátokat, igaz szószólókat, kik mindig helyt álljanak az igaz ügy mellett. Ekkor felderülhet még a mi napunk is.

A zászló kibontva; rajta arany betűkkel e három szó ragyog: *„Isten, király, haza!”*

Ha Isten velünk, ki ellenünk? hisz a nép szava, Isten szava! — Igen, de csak ha összetartunk.

Tömörüljünk tehát már most, minél előbb, hogy ne találjon készületlenül az ellen tábora, hanem legyen hatalmas és nagy a drága hazám népe által alapított néppárt!

Isten nevében előre!

Éljen a néppárt!

Szokolay István.

Részvét nyilatkozatok.

Azon elmarasztaló ítélet alkalmával, mely lapunk felelős szerkesztőjét királysértés örve alatt államfogházra nyilvánította méltónak, a katolikus közvélemény megbotránkozva jajdult fel és valósággal elhalmozta szerkesztőségünket részvevő és az ítéletért vizsgálató leveleivel. Lepsényi Miklós a közönség ez izgatott hangulatát felhasználhatta és saját ügyének előnyére igen jól kiaknázhatta volna, de páratlan szerénysége nem engedé, hogy saját dicsőségére csak egy sort is közöljön. A megható szép leveleket drága emlékeként eltette, mint a közbecsülés bizonyítékát, de a nyilvánosságnak nem adta át.

Miután ez idő szerint szerénytelenség vádja őt nem érheti, mi most felbontjuk az értékes levélsomót s egyiket-másikat kinyomatjuk lapunkban, hadd lássa a liberális banda, miként a katolikusok is meg tudják becsülni az ő nagy embereiket s minden pimaszkodást nem hagynak szó nélkül. Ime a levelek:

Főtisztelendő Szerkesztőség!

Csak egy röpke, de figyelmes pillantást kell vetnünk ama nagy hatású cikkekre, melyek a „Magyar Néplap” szerény hasábjain napvilágot láttak, hogy a főtisztelendő szerkesztő ur fényes alakban tűnjék föl Magyarországon igazán érző katolikusai előtt.

Mindenekelőtt tetszik nekünk az, hogy önök, főtisztelendő szerkesztőség, mint a magyar katolikus hírlapirodalom egyik független gondolkozású képviselői, a kath. hitet, közérkölcset és a népszabadságot elnyomni törekvő zsidó ocsmányságokat, liberális jogtalanságokat rettenetes tolluk egész hatalmával ostorozzák.

Igen! félelem nélkül korbácsolják az igazság korbácsával azon vakmerőket, kik elég becstelenségnek tudnak lenni arra, hogy a nép szabadságát s alkotmányos jogait rabigába igyekezzenek nyomni.

Kitűnik szívből származó tárgyias cikkeiből, miként önök oly emberek, kik a szegény és oly sokfelül zaklatott keresztény adófizető néppel igazán jót akarnak tenni. Önzetlen munkálkodásuk, tüzzől pattant cikkeik arról győznek meg minket, hogy önök igazi bajnokai a hitben gyökeredző testvériségnek és keresztény szabadságnak. Ha nem a nép iránt való kiolthatatlan szeretet vezetné tollukat, lehetetlen volna, hogy oly szeretet vezetné tollukat; lehetetlen volna, hogy oly szent lelkesedéssel tudnák szolgálni a nép ügyét. Jól esik nekünk a tudat, hogy vannak még hitű keresztény hősök árva hazánkban, kik ha börtön fenyegeti is őket; még akkor is egész vérük ontásig készek a szegény nép és az igazság védelmének dicső feladatát teljesíteni.

Főtisztelendő szerkesztő urak! Önök mindig az első közt szálltak sikra a nép érdekeiért. E szent buzgalmak oly tiszteletet ébresztettek keblünkben, amelyeknek szavakkal nem is tudunk kifejezést adni. Boldogoknak éreznők magunkat, ha legalább csak öltönyük szegélyét halmozhatnók el tiszteletünk csókjaival.

S ez osztatlan tiszteletünk nyilvánítását becses tudomásukra juttatni most üldözésük és elítélésük alkalmával kötelességünknek tekintjük, annyival is inkább, mert az ítéletet zsidó és szabadkőműves esküdtek hozván, nem tartjuk igazságosnak. De minél jobban üldözik önöket, tisztelt szerkesztő urak, a hálás magyar nép lángoló szeretetének melegével annál jobban fogja körül önöket és hű szíve annál élénkebben ver becses személyükért ép úgy, mint az általuk képviselt eszmékért.

Ne csüggedjenek kérem! A szegény nép imádkozik önökért szerető szíve egész melegével. Ez imádság önökre nézve rendkívüli erőnek forrása.

Végül felkérlek titeket Krisztusban szeretett kedves testvéreim, tartsunk össze, mint a mi ellenségeink. Végül kérjük a szent lelket az ő hét szent ajándékáért; továbbá kiáltunk egy szívvvel, egy lélekkel: le az undok liberalizmussal. Abcug függetlenség! Éljen az üldözött katolikus sajtó! Éljen Krisztus és annak helytartója, szentséges atyánk, a római pápa! Éljen a néppárt! Éljen Lepsényi Miklós!

Ifj. *Viczina Márton*,
szóvész segéd.

Tekintetes Szerkesztőség!

Ónod mezőváros hitű katolikusai, mint e becses Néplap elveinek pártolói s barátai, már akkor kifejezük megbotránkozásunkat, midőn Lepsényi Miklóst királysértés örve alatt államfogházra ítélte a zsidó pénz-hatalom jogtalansága és az ál-liberalizmus vallástalansága. — Királysértő az, ki a Kossuth-gyász napjaiban ugyszólvá egyedül mert állépní a hamis Kossuth-kultusz ellen?

Nem az volt itt a rugó t. szerkesztőség, hanem az, hogy a mai hatalom szemében mindig nagy szálla, mindig nagy akadály az, ki mint ő is erős védője a hitnek, Krisztus igazainak tealcázní meri az igazságtalanság, jogtalanság hamis apostolait!!

Juttassa a t. szerkesztőség ezen erős férfiu érté-sére részvétünk őszinte kifejezését, — imáink segedel-mét, — melynek erejében reméljük, hogy az igaz ügy, melyért irni tudott s szenvedni kész, mihamarább diadalt fog ünnepelni.

Ónod, 1895 Junius hó 9-én.

Maradtunk hazafias üdvözlettel
a „Magyar Néplap”
ónodí olvasói.

Főtisztelendő szerkesztő ur!

Mi, a keresztény néppárt még csak serdülő hívei, mély fájdalommal olvastuk, hogy a királytisztelő „Magyar Néplapot” éppen felségsértésért fogták pörbe; az a hír pedig, hogy a derék, tehetséges szerkesztő urat, Lepsényi Miklóst el is ítelték, villámcsapásként hatott ránk.

Ezen szomorú hír behatása alatt nem mulaszthatjuk el, hogy szerkesztő ur iránt törhetlen hűségünket, megingathatatlan tiszteletünket és becsülésünket ifjú szíveinkből jövő legmélyebb részvétünket igazán sajnálatos elítélés alkalmából ki ne fejezzük. Azt meg kötelességünknek tartjuk kijelenteni, hogy ezen sajnálatos esemény nem fog minket akadályozni abban, hogy azon üdvös elveket, melyek szerkesztő ur által mindig buzgón hirdettettek, ezentul még szilárdabban valljuk és köves-sük, hogy a demék, bátor, szókimondó „Magyar Néplap”-nak ezentul még hűebb olvasói és buzgóbb terjesztői legyünk, hogy még lelkesebben és bátrabban hangoz-tassuk ezen felséges jelszavakat: *Éljen Lepsényi Miklós!* *Győzzön a katolikus ügy!*

Szerkesztő urra a Mindenható áldását kérve, mara-dunk legifjabb és legmélyebb tisztelői: *Budai Imre, Fábrián Imre, Könczöl Ferenc, Székely József*, a soproni sz. b.-rendi r. kath. főgymn. V. oszt. tanulói.

Sopron, 1895 jun. 9.

Tisztelt szerkesztőség!*)

A kóser liberalizmus napja nyugvóra hajlik s mintha éreznék ezek a liberális Luciferek, hogy uralmuk immár csak ideig-óráig tart: iparkodnak mindent elkövetni, hogy szent vallásunkon lehető nagy csorbát ejtsenek.

Nem kérдем én, miért van az, hogy ez a két bal-lábu, foghagyma szagu náció miért uralkodik kilenc millió katolikuson Mária országában? Nem kérдем én, hogy a szegény magyar ember vérében kihizott göbölők, miért itélik el király-sértésért a katolikus írókat és papokat? Azt se kérдем, hogy ki ennek az oka? Hanem azt tudom, hogy ilyen jellem nélkül való bandával szemben nekünk, — elnyomandó katolikusoknak, — nem lehet más a jelszavunk mint az: „Szegyet szegyet!” Ne hallgassunk hát ámitásokra s ne várjunk segínyt sehonnét, mert egynéhány nemesszívű és vallásos érzelmű főuron kívül, — kik most némely püspökök teendőit végzik — nincs többé jó és igaz barátunk. Tegyük hát magunk, amit tehetünk!

Ébredj fel közönyösségedből magyar nép; ébredj fel és nézd, mit tettek veled elleneid, míg aludtál.

Körülhálóztak a hitetlenség hálójával; siess hát a felkeléssel, mert közeledik a tizenkettedik óra, s ha akkor se ébredsz, körülfonnak lelki halált hozó hálójukkal s úgy jársz, mint az Afrika sivatagján leőtt pardu, melyet a nálánál sokkal gyöngébb vadász lábbal rugdal és bórét lenyuzza.

Nézd oh nép Lepsényit, — a magyar néppárt megteremtőjét. Ott ül Szegeden, mert a te érdekedet védte. És azok a magyar nép testén élősködő kullancsok király-sértésért elítélték, holott abban a cikkben a becsületes ellenség kifogást se találhat. Szegeden várja a hat hosszú hónap leteltét — Istenbe helyezte bizalommal, — hogy ismét kezébe foghassa a tollat, — azt a tollat, melynek minden leirt betűje tátongó sebet okoz a te keserves verejtékkel megszerzett és adó címén befizetett, — de korteskedésre felhasznált fillérid elpazarlóinak.

Az így tovább nem lehet! Nem lehet az, hogy míg azok, kik a te egypár forint adóságodért adó-végrehajtót küldenek nyakadra s utolsó vankosodat elveszik, hogy ne legyen hely, hová bágyadt fejedet pihenésre lehajtsad, addig ők, ugyanazon a pénzen a te vesztedre, a te pusztulásodra törjenek!

Elviszik fiadat, — talán egyetlen fiadat — katonának, hogy szolgálja a hazát és királyt. De mit tesznek vele? Korteskedésre használják! A fiut szurony-szegezve apja elé állítják, s ha egyet lép a megtörődött aggastyán, — tulajdon édes fia oltja ki életét, az, akinek életet adott, az, akit oly sok veszély közt őrzött és ápolt, az, akit saját szájától elvont falattal nevelt fel, az, akit csak saját meztelensége árán tudott ruházni, az, aki október elsején őszbezsavarodott apja nyakába borult, sirt, könnyezett és meghatottan ígérte, hogy hálás lesz szülei fáradaimáért. Azt állítják szembe és a hitvány, nyomorult, nyuzott jakec kölykek komandirozzák neki: „Lőjj apádra!” „Szúrd apádat!” Volt reá példa.

De vajjon tudja-e ezeket a mi alkotmányos jó királyunk? Valóban nem, mert ha tudná, hogy ily gyalázatos célra használják az ő katonáit, — már régen farba rugta volna ezt a komisz, műveletlen, faragatlan

*) Fölkérteünk az alábbi levél közlésére. Teljesítjük a kívánságot, hogy e levéllel is igazoljuk azok aggodalmát, akik azt hirdették, hogy vallásügyi törvénykezéssel megelégedést létesíteni nem lehet. Szerk.

zsidó-kömvés kompániát, mely a te véredet, te szegény magyar nép piócaaként szívja.

Most pedig a katolicizmus mátyrjához intézek néhány szót.

Habár ismeretlen vagyok előtted, oh nagy ember: osztozom keserűségében. — Nem mondok sokat, csak azt, hogy a Mindenható Isten adjon lelki erőt a hoszszú, de Isten előtt oly kedves raboskodásod alatt, hogy se testileg, annál kevésbbé szellemileg meg ne törjél, hogy az idő elteltével annál edzettebben szállj a sikra és hajsd vissza a tilosban élősködő marhákat saját aklaikba! Várjuk mindnyájan, várja a magyar nép a te szabadulásodat, hogy olvashassa elleneinket öldöklő szózatidat a kedves „Magyar Néplapban”.

Nagy-Kajdon (Vasm.) 1895. június hó 10-én.

Horváth Amadé
irgalmas rendi tag.

Mese, vagyonosabb keresztények számára.

Hol volt, hol nem volt, a nagy Dunántul, a szöke Tiszán innen, a jászberényi határban, a *porteleki pusztán* volt egy istenfelő ember, *Koháry Józsefnek* hívták. Szerette Istenét és felebarátját és viszont szerette őt Isten és felebarát. Hogy ő szerette Istent, azt azzal is kimutatta, hogy az ő dicsőségére a jászberényi határban Portelken, noha csak 35 holdnyi birtoka volt, egy szép kis kápolnácskát emeltetett, hogy a messze kün lakó tanyásoknak, legyen hova félrevonulniok és Istennükkel társalogniok. Felebarátait pedig úgy szerette, hogy a szűkölködőnek a rajtaválóját is képes lett volna oda adni. — De szerette őt Isten is, ami kitünik abból, hogy nagyon — megsanyargatta.

Történt ugyanis, hogy e jámbor lélek egy ismerőssel társulva kibérelt 100 hold földet, holdankint 9 forintért, talán azzal a szándékkal, hogy egy kis szerenese mellett még nagyobb jótékonyásra legyen módja. Ámde Isten nem kívánt tőle több áldozatot, mert a bérlet ideje alatt egyszer se adott neki bő termést.

Emberünk nem zugolódtott e miatt, hanem azt mondogatta magában: Legyen úgy, amint a jó Isten akarja! De mert a bért fizetni kellett, kénytelen volt kölcsönökhöz folyamodni, mely kölcsönök voltak azok az ostorok, melyekkel Isten szent fölségének jámbor hívét ostoroznia tetszett. A magas százalókra fölvetett kölcsönök ugyanis fölemésztették tulajdon birtokának legnagyobb részét, úgy, hogy mikor ő Isten rendelésén megnyugodva örök álomra hajtotta fejét, már csak néhány hold földbirtokról rendelkezhetett, az is adóssággal terhelve szállott át fiára.

E derék fiu most szeretné már csak *kilenc* holdnyi birtokát az uzsora-kamat pusztítása elül megmenteni, mert létkérdése függ attól, de saját ereje ehhez elégtelen, ezért a „Magyar Néplap” tehetősebb olvasóinak könyörületes szívéhez fordul, nem alamizsnáért, hanem *kölcsönért*.

Ez a mese. Most következik a tanulság.

A földi gazdagság az Isten áldásai közé tartozik ugyan, de csak azon esetben, ha általa örök üdvösségünk megszerzésére törekszünk. Ellenben kárhozatunknak lehet okozója, ha szívünket hozzá engedjük tapadni, ha emberbaráti érzelmeinket neki alája rendeljük.

Ennek az istenfelő jó apának gyermeke uzsorások körmei közül szeretne szabadulni s a *boldogságos Szűz Anya érdemeire kéri a vagyonosabb keresztényeket:*

könyörülne meg rajta s adnának neki *betáblázásra 2000 forint kölcsönt*, melylyel magát uzsorásai rab-szolgaságából kiválthatná.

Részünkről szívesen megtettük, hogy könyörgő szavát az egész hazában minden kunyhóba és palotába eljuttattuk és buzdón kérjük Istenünket, indítsa könyörületre szolgálja sorsa iránt azoknak szívét, akiknek tehetséget adott arra, hogy rajta segíthessenek.

A keresztény felebaráti szeretet gyakorlására talán soha se volt nagyobb szükség mint napjainkban, mikor hitsorsosainkat mindenképpen üldözik. De hiszem, hogy a keresztény szeretet ténye se részesült ám soha nagyobb jutalomban, mint ha napjainkban nyilvánul.

Az uzsorások rabszolgájává lett keresztény felebarátunk neve Koháry Illés. Lakik a jászberényi határban a porteleki tanyán, a hol a könyörület angyalának mennyei szerepére vállalkozó őt megtalálhatja.

Németh Gellért.

Előfizetési fölhívás

Jelen számmal véget ért az első félév. Tisztelettel kérjük tehát azon előfizetőinket, kiknek előfizetésük lejárt, szíveskedjenek azt minél előbb megújítani, mert nekünk is terhes fizetési kötelezettségeink vannak, melyeknek csak úgy leszünk képesek megfelelni, ha követeléseinket idején megkaphatjuk. Azon kívül a hurcolkodás is tetemes pénzköltségbe kerül, pedig annak is éppen most kell megtörténnie.

Tisztelettel a
kiadóhivatal.

A honatyák.

A honatyák jobbra-balra futnak,
Vége-hossza nincs a gyönyörutnak;
Összefutják Baranyát és Tolnát
De mindnyájan csak a szelet tolják.

Megeredt a hosszú lári-fári,
Öblögetnek Kossuth és Eszlári;
Jobbra balra profeciát mondnak,
Ugy tartják a jó népet bo'ondnak.

Ez a jeles három derék szittyá;
Ha néppártra fogát vicsoritja:
Csakugy esőpög nyelvükről a tajték,
Széles világ nem látott ily bajt még.

Fálnia kell eme három szörnynek,
Majd mikor a bárányokra törnek,
Igy támadják a szegény néppártot,
Mely bárányként senkinek sem ártott.

Sőt a gyapját nyirogatni hagyta
Cica Kálmán nem is tagadhatja.
Mig az olló bőr alá nem tévedt
Cica Kálmán ért sok boldog évet.

De a napja immár lehanyatlott
S bár farkasként kerüli az aklot:
Durungokkal állnak most eléje,
Szinte így jár majd éhes csürhéje.

Értik is ezt, de hárman legjobban,
Azért futnak szerte-szét e honban,
Kossuth Fránci, Juszt meg az a Göthös,
Aki Eszlár piacán lett ötvös.

Néppártiak, vigyázatok rájuk,
Ezt töletek mindenütt elvárjuk,
Mert a sátán küldte mind a hármat
Hogy ezekkel vessen rátok jármat.

Rözzentsétek a faluból őket.
Ne ámitsák az igaz hívőket,
Ahol ilyen kujtorgókat láttok
Ropuljon a fejükre az átok!

Mindháromjuk Cica Kálmánt vallja,
Ez pedig az ördög talpát nyalja.
Néha följebb is eljár a nyelve; —
A haszonért teszi ő kegyelme.

Azért vetett üszköt e hazára,
Mert immár a zsebében az ára,
Könnyen táncol minden pereputtya,
Milliókból a cepedli futja.

Titkos vágya még továbbra terjed,
Vernyáu Oltó ettől kapot gerjet
Eszláriék szint' azon kártyáznak,
Hogy vagyonát vegyék az egyháznak.

Erre céloz a három próféta
Legujabbi szereplése óta.
Söprüt nekik, a három sátánnak,
Ha a hívő nép közt sántikálnak!

K. J.

László főherceg kitüntetése. A király június hó 4-én kelt kéziratával László főherceget, József főherceg fiát az aranygyapjas rend vitézvé nevezte ki.

Áttérés Bismarck családjában. Rómából írják, hogy *Rantzau* Frida báróné, Bismark vejének testvérhuga, a protestáns vallásról áttért a katolikus hitre. A római társaságban nagy feltűnést okozott az áttérés.

Isko'át alapító gróf. Pozsonyi levelezőnk írja: A közeli Máriavölgy község földesura gróf Stockau György, kit a nép „szegények atyjá”-nak nevez, e faluban iskolát építtetett, mely a modern igényeknek minden tekintetben megfelel. E napokban vizsgáló bizottság nézte meg az épületet és a legnagyobb mértékben meg volt elégedve a látottakkal. Az új iskolának külön részében kisdóvó lesz, melyben három apáca fogja a gyermekek gondját viselni.

Szocialisták a kaszárnyában. Bécsből írják, hogy a tyroliai vadász-zászlóalj lakotanyáiban a közös hadügyminisztérium utasítására szigorú vizsgálatokat indítottak, amelyek annak a ténynek megállapítására vezettek, hogy a legénység körében *szocialista iratok* vannak elterjedve. Az iratokat Münchenből csempésztek be.

Harangföltevés. Legyes-Bényéről írják lapunknak, hogy ott június 23-án szép ünnepség közt huzták föl azt a harangot, melyet egy buzgó kath. család, *B. Tóth* István és neje *Marcinkó* Erzsébet ajándékoztak a templomnak.

Egy miniszterlátogatás következményei: Arról értesülünk és nagy örömmel értesítjük olvasóinkat, hogy az egyházmegyei főhatóság megtette a kellő lépéseket Ollé Bence dunaszerdahelyi szolgablró ellen hivatalos hatalommal való visszaélés elmen, mivel hogy az ottani káplánt egy sz. beszéd miatt, mely neki nem tetszett, csendőri felügyelet alá helyezte és bárhova lépett, csendőrökkel kísértetett az utcán. — Nem tudunk hálánknak kellő módon kifejezést adni országunk biboros főpapja iránt, hogy így magáévá teszi az üldözött szegény káplán ügyét és nem hagyja megtorlás nélkül a valláson ejtett ezen erőszakot és gyalázatot. Mert ha az a káplán ifju hevében s az üldözött egyház iránti lelkesedésében valamit helytelenül mondott volna a szószéken, a felett az ítélkezés egyedül a főpásztorhoz és semmiféle világi hatósághoz nem tartozik. Hol van az a magyar törvény, mely a szolgablrót a szószék ellenőrzésével megbizza? Az meg igazán vérlázító, midőn a pap lelkészi teendőit teljesíteni, az utára lép, csendőrök feltűzött szuronyal kísérek a zsidók gonykacaja és csufolódo kiabálásai között! Ezek történhetnek az apostoli Magyarorszában akkor, mikor hogy Bánffy szavaival éljünk, a zsidók vallása törvénybe igttattni és a vallástalanság szabaldalmaztatni szándékolttatik!

Házaló képviselő! Kintáról értesitenek bennünket, hogy Pogrányi József, a kerület képviselője a napokban házról-házra járt, a közeledő választásokon magának támogatást szerzendő. Az értelmes nép megütközve és mély sajnálkozással tekintett képviselőjére, ki ennyire alacsonytja a képviselői méltóságot, hogy annak érdekében, mint a füttyölő zsidó, házalni nem restel.

Kolera. A kolera már ismét felütötte fejét. Mint Konstantinápolyból jelentik, Kis-Ázsiában a múlt hóban 582 kolerás megbetegedés történt, melyek közül 327 halálos kimenetelű volt.

A botrányt csináló rabinus. Dr. Kohn Ármin szigetvári rabbinus nagy botrányt idézett élő Szigetvár fő-utczáján. Ő itt a bucsusok közé ment és miután itt szemtelenkedett, a nép magyarosan bánt el vele. Jól tette! Hát már annyira jutottunk, hogy ájtatos szertartásaink közeppe is szemtelenkednek a zsidók? Bizony csunyául állnak a dolgok Magyarországon, ezen csak a radikális gyógy mód használhat, a mit a szigetváriak meg is tettek. Isten éltesse őket.

Óriási vihar a Bakonyban. Folyó hó 28-án óriási vihar volt Bakonyban. Az óriás felhőszakadás járhatatlanná tette az utakat. Olaszfalu községbe a villám nyolcszor esapott le. Olaszfaluban a villám, a mint minket tudósítanak egy házban 5 embert agyon is sujtott.

A zsidó recepció áldásai Eddig a legtöbb helyen úgy volt, hogy Urnapján még a zsidók is bezárták boltjaikat azon a tájon, a hol a körmenet tartatott, ezzel adván kifejezést a tiszteletnek nem annyira, — sőt éppen nem a kath. vallás, mint inkább azok iránt, kiknek filléreiből nagyságos urak akarnak lenni. Így volt ez eddig Szabad-Szt.-Királyon is, hol pedig a fél község zsidó zsebben van; de ime a recepció hajnalán a zsidó szemtelensége valóságos kihívást intéz a kath. közönség vallási érzékenysége ellen, mert az urnapi körmenet elvonulásakor nemcsak be nem csukta boltja külső ajtaját, hanem a

belső is feltárva a varrógépek pörgetésével fejezte a gyűlölt gójok iránt való megvetését.

Ezek után csak annyit mondok, hogy ezen keresztény pénzen hizó vakmerő náció ne várja, hogy a kath. pápáság legyen a tűzoltó majd akkor, ha a türelmét vesztett nép alapos ellenszenve kiméletlen lángra lobban s első sorban ezen anyagi sirásóit emészti föl. Ha ilyen a hajnal, milyen lesz a verőfényes nappal?

A pápa és Zola. E két név csak úgy kerülhet egymás mellé, mint a fény és árny. Az egyik Krisztus földi helytartója, a másik pedig a pokol szolgája, egy hőbortos francia regényíró képében. A pápa a napokban egy francia diplomatát fogadott kihallgatáson. A kihallgatás folyamán szóba került Zola is, aki a jó minap szemtelenségében arra merészkedett, hogy kihallgatást kért a pápától. A pápa azt mondta, hogy Zola Róma című művének egy részét, a melyet a Gaulois közölt, elolvasta és ez az olvasmány is igazolta, hogy minő helyesen cselekedett ő akkor, a midőn Zolát nem fogadta. Igaz, hogy Zola őt személyében nagyon kidicséri, de aztán nem is tesz egyebet, mint összeszedi a pápaság összes ellenségeinek a Vatikán ellen összehalmozott argumentumait és azokat még azonfelül egy papnak adja a szájába. Nyilvánvaló dolog, hogy Zola a Vatikánt arra akarta felhasználni, hogy annak segélyével művének reklámot csináljon. De a katolikusok nagy többsége nem fogja magát tévutra vezetettetni.

A pozsonyi ferencrendiek templomtornya. Régibb olvasóink bizonyára emlékeznek rá, hogy néhány év előtt a szent ferenc-rend *pozsonyi* zárdájának főnöke, főt. *Bartoss* Arnold ur országos gyűjtést indított a célból, hogy a zárdatemplom roskadozó tornyát, mely közel hatszáz éves műremek, az enyészettől megmentse. Arra is emlékeznek, hogy lapunkban legmelegebben támogatuk az ügyet. Most kimutatást kaptunk az ügy állásáról, melyből az tűnik ki, hogy az építés céljaira eddig mindössze 21769 forint 34 kr. gyűlt össze, melyből faállványokra, kőmíves munkákra stb. elköltetett eddig 5829 frt; marad tehát a további munkálatokra 15940 frt 34 kr. Minthogy azonban a torony helyreállításának a költsége 36000 forintot meghalad, e szerint a szükségességgel még fele sinec együtt. Nevezett zárdafőnök ur tehát hálás köszönetet mondván mindazoknak, kik egyes adományaikkal a szent cél elérését elősegíteni szivesek voltak, egyben fölkéri a hivatelt, hogy támogatásukat a szent ügytől továbbra se tagadják meg.

Köszönetnyilvánítás. A budapesti Oltáregyesület az ipolyszécsénkei rk. szegény templomot a jelen évben több értékes egyházi tárggyal kegyeskedett megajándékozni. E tárgyak a következők: 1 kézi feszület, 1 mismondó ruha, 1 kettős stóla, 2 karing, 2 minister ing, 2 minister ruha, 1 ostyatartó edény, 1 csillár. Midőn e tárgyakért az Oltáregyesület elnöknőjének, gróf Cziráky Jánosné ő nagyméltóságának, valamint a másodelnöknőnek Almássy Mária, argolkisasszonyok ft. főnöknőjének, nemkülönben ft. Kántor Károly, oltáregyesületi igazgató urnak és az összes választmányuk hivatelt együtt a beces lapok hasábjain is nyilvánosan köszönetet mondanék; egyszersmind ez áldásosan működő anyagi egyesületet a kedves olvasók beces figyelmébe ajánlom. Örömmel jelenthetem egyuttal azt, hogy hivatelt szép számmal, 700 közül 244-en, tagjai ez Egyesületnek. Hála a drága jó Jézusnak. Imádtassék és áldassék a legfőlségesebb Oltáriszentség!

Ipolyszécsénke 1895.

Fischer Agoston,
plebános.

Százötven éves. Somara orosz tartományból jelentik, hogy ott 150 éves korban halt meg Efimov Lawrenty nevű ember, aki még II. Katalin uralkodása alatt a híres Pugacsev rablóbandájának tagja volt. Harminc évig volt Szibériában bebörtönözve. Néhány év előtt megvakult.

Adakozások.

Lapunk főszerkesztőjének: Lepsényi Miklósnak sajnálatos elíteltetése által fölmerült költségek viseléséhez adományokkal járulni szivesek voltak:

Hampel János nyug. tanár Ungvár 1 frt, Fehér György K.-Néma 1 frt, Körtvélyesi Antal 2 frt 20 kr., Demarcsek István ur S.-Aljauhely gyűjtő-ivén: saját részéről 1 frt, özv. Demarcsek Ernőné 1 frt, többek részéről összesen 4 frt 30 kr. Bozóky Teréz k. a. Budapest 1 frt 20 kr., N. N. Leányfalva 1 frt, Herceg István m. kir. állami vasuti művezető Budapest gyűjtő-ivén: saját részéről 50 kr., többek részéről összesen 3 frt 65 kr. Szánder József ur Budapest gyűjtő-ivén saját részéről 1 frt, Fuksz 2 frt, Glattfelder 1 frt, Sprung József 50 kr., Schatka József 50 kr., Bezl Henrik 50 kr., Sehrbaum Gyula 50 kr., Sehrbaum Róza 50 kr., Hochstein Károly 1 frt, Stein Nándorné 50 kr., többek részéről összesen 10 frt 30 kr. Boroskay Hermina Dalmad 2 frt, Velsér János N.-Surány 1 frt, Tomek Antal N.-Surány 50 kr., ifj. Frtúsz János Dobó-Berekalja 1 frt, ftdő Vendégh Endre káplán Selmec-Steffoltó 6 frt, id. Bog-nár András és Erzsébet Császár 50—50 kr., szt. Orsolya zárda N.-Szombat 4 frt, Szántó János Sopron-Endréd gyűjtése 13 frt 55 kr., Tocsek János Pápa 50 kr., Magyarai Sándor Enying 1 frt, Sléziák Albertné Enying 1 frt, ftdő Truszka F. lelkész Nyir-Lugos saját és egy hive részéről 1 frt 20 kr., Buday József Körtvélyes 1 frt, ftdő Forster Ernő plb. Pálfa 50 kr., Pomázi József Jász-Ladány 50 kr., Dér Jánosné és Tibola Jánosné Tapolca 1 frt, Vázsonyi József 1 frt, Brányik Erazmus 50 kr., albaói lakosok. Steixner Mihály Csicsó 1 frt, Héger József Budapest 1 frt, ftdő Seyler Károly lelkész Bajcs 3 frt, Gaisz Antal Budapest 50 kr., Velics György és Weisz István Selmechánya 50—50 kr., Patony Sándor Kis-Ujfalu gyűjtő-ivén: saját részéről 50 kr., Bencsics Ferenc 50 kr., Rusznyai János 50 kr., többek részéről összesen 2 frt 50 kr. Novák János N.-Verőce 50 kr., Tóth Mihály (Bagi) Csantavér 50 kr., Skalitzky Ferenc Uj-Kigyós 50 kr., Jákim Mihály Gálszécs 50 kr., Szabadkáról: ftdő Nagy Róbert sz. fer. r. házfőnök 1 frt, ft. Ivánics Jusztin sz. fer. r. tanár 1 frt, ft. Kovács Vazul sz. fer. r. áldozár 50 kr., ft. Modla Sebestyén sz. fer. r. tanár 50 kr., ft. Bacsich Method sz. fer. r. hitelemző 50 kr., Ivanics Viktória 50 kr., Zrubka Pál iparos 50 kr., többek részéről 1 frt 40 kr. összesen 5 frt 90 kr., ngos Madoniczky Ignác kanonok Győr 2 frt.

A beküldött kegyes adományokért, nem különben a hozzánk intézett rokonszenves részvevő sorokért szent ügyünk drága vértanujának nevében legforróbb köszönetünket nyilvánítjuk. Áldja meg az Isten a kegyes adakozókat az ég és föld minden áldásával!

Egyházi szerek, templomi zászlók és lobogók stb. bevásárlására ajánljuk **Gavora József** egyházi szerek műintézetét Budapesti Váci-utca 17.

HITBUZGALMI ROVAT

Sz. Vilibald püspök.

Julius 7.

A 8-ik században élt, 704-ben született. Sz. Richárdnak, a nyugati szászok királyának a fia volt. Szent életű atyja szentté óhajtotta nevelni fiát, azért 7 éves korában őt a waldheimi kolostor szerzeteseire bízta. Vilibald szivesen és vaszorgalommal tanult. Alázatos, szerény, nyájas volt mindenki iránt. Gyorsan haladt előre mind a tudományokban mind a jámbor életben. A világ mulandóságait, korán megvetette. A mennyország után való vágy korán felébredt benne. Az édes Jézust kora ifjuságától fogva lángolón szerette. E szeretet folyton ama szent helyek meglátogatására ösztönözte őt, amelyeket az Ur Jézus földi életével, szenvedésével s halálával megszentelt; vagy ahol az Ur Jézus hiv szolgálai vértanúságot szenvedtek. Rábirta atyját és öcscsét Vilibaldot, hogy vele az apostolok sirjához, Rómába, onnan pedig majd a sz. földre menjenek. Mindhármannak is indultak. Édes atyjok azonban az uton, Lukkában meghalt. Vilibaldnak és öcscsének fajt édes atyjok halála de meg nyugodtak az Ur Isten sz. akarátán. Édes atyjokat tisztességesen eltemették, ők pedig utjokat tovább folytatták — Róma felé. Rómába érkezvén, felkeresték a nevezetesebb szent helyeket. Több hónapot töltöttek Rómában. Rómából hét angol eredetű ifjával együtt Jeruzsálembe zárandokoltak. Az egész uton csak kenyérral és vízzel éltek, a pusztia földön aludtak. Imádsággal, sz. énekekkel, vallásos beszélgetésekkel töltötték a napot. Áldott, boldog napok voltak azok, a melyeket a szent helyeken töltöttek.

A szentföldről visszatértek Olaszországba, Vilibald akkor a kasszinóhegyi sz. Benedek rendbeliek kolostorába lépett. Ott is maradt, s ott mint az istenesség s jámborság példaképe ragyogott a szerzetesek előtt. Tíz évi kolostori élete után a kolostor apátjának meghagyására Rómába ment III. Gergely pápához. III. Gergely tudtára adta, hogy Bonifác, a szent hittérítő segédjéül óhajta őt a bajorok megtérítésére. Vilibald ily nagy feladatra csekélynek érzé magát; az apostoli munkára vállalkozni nem mert.

Aggodalmait azonban a pápa parancsa eloszlatta. Vilibald engedelmessékedett, Utilló bajor herceghez ment. Itt Suitgár, hirschbergi gróffal találkozott. Suitgár már előbb megígérte Boni-

fácnak, hogy Eichstädtben a püspöki széket, mely a hunok dúlásakor megszünt létezni, vissza fogja állítani. Erre a bajor herceg beleegyezését is kinyerte. Ez ügynek rendbehozatala végett sz. Bonifác Vilibaldot Eichstädtbe küldte. Bonifác nem sokára maga is Eichstädtbe ment s ott Vilibaldot áldozópappá szentelte és a vidék hittérítőjévé nevezte ki.

A következő évben Bonifác Vilibaldot magához hívatta Thüringiába, hogy ott vele együtt működjen. — 745-ben püspökké szentelte és a már megalapított Eichstädti püspökségbe iktatta. Eichstadt környéke merő tölgyerdő s mocsár volt. Az emberek e tájon inkább csak vadon éltek. Földművelést, ipart nem ismertek. Vilibald a bencés szerzeteseket hitta meg; a kik az erdőségeket megritkították, a mocsarakat lecsapolták, a földet művelhetővé és lakhatóvá tették. Többen le is települtek e tájon. Vilibald a letelepülőket a keresztény igazságokra oktatta. Nehéz munka volt az az érzéki durva embereket a keresztény életre birni. Ő azonban nem esüggedt. Szelidségével béketűrésével megnyerte az emberek szívét. Azok szívesen hallgattak reá s idő multával nemesebb lelkű emberekké váltak.

Megnemesbülvén az emberek: Vilibald székesegyház építéséhez fogott. Majd a bencés szerzetesekből káptalant szervezett, akikkel együtt élt.

Öcsese, sz. Vilibald és huga sz. Valdburga számára is egy egy kolostort épített Heidenheimben, hogy ott a nép oktatására tanítók képeztesse. A két kolostor fejeivé öcsését és hugát tette; mindkét kolostorra pedig ő ügyelt föl.

Vilibald igen szigorú volt önmaga iránt, keményen bójtolt, a szerzetesi szabályokat pontosan megtartotta. A szegényeket, ügyefogyottakat igen szerette; bajaikban mindenkor kész örömmel segített rajtuk. Áhitata, jámborsága, szelidsége, felebaráti szeretete papjaira is áthatott. Azok is oly szeliden, oly odaadással fáradtak a lelkek üdvösségén miként ő. Működésüket az Ur Isten bő áldása is kísérte. A hitélet virágzott, az emberek nemes erkölcsűek voltak.

45 éven át kormányozta Vilibald az eichstädti híveket. Öcsese s huga meghaltak. Ő túlélte őket. Végre élte 82 ik évében 786-ban az Ur Jézus magához szólítá őt is. A székesegyházban temettetett el.

VII. Leo pápa Vilibaldot 938-ban a szentek közé iktatta, Hildebrand püspök pedig templomot építtetett Eichstädtben tiszteletére. E templomban nyugszik most sz. Vilibald.

A vasár- és ünnepnapok megülését sürgette fölötté szentünk.

Bezzeg ugyanezt kell tenni napjainkban is. Mert bizony a vasár- és ünnepnapok megünneplése, megszentelése gyöngye oldalunk.

De hát hogyan is kell megülni a vasárnapokat és ünnepeket?

Megülni? Megülik ugyan többen, sőt sokan is; csak hogy kevesen vannak, akik meg is szentelik, — főleg a délutánokat.

Hiszen nézzünk csak be ugy vasárnap délután, akár a székesfővárosi pálinka putikokba, akár a faluvégi kurta kocsmába, vagy ha tetszik a zöldbe.

Hej be sokakat látunk ott, akiket a templomban ugyan hiába keresnénk. Ezek mind megülik a vasárnapot, sőt nemcsak megülik, de végig is fekszik. Amit délelőtt elmulasztottak t. i. a munkaszünetet és mulatást, azt pótolják az éjjelen át.

Drága magyar népem! mondd csak: így kell-e megülni, helyesebben szólva, *megszentelni* a vasárnapokat?

A pogányok ülték így ünnepeiket, akiknél nem is volt ünnep az ünnep, ha csak magokat le nem itták.

Keresztény lélek! Hát már végleg elpogányosodol?

Panaszkodol, hogy sok veszedelem ér, hogy elszegényedel, hogy Isten nagyon is látogat. Nos hát te ezen megütközöl? Hiszen ez egészen természetes dolog. A koldustarisznyát rendszeren ez a kettő akasztja az ember nyakába, mondta valaki, a lopás és a vasár- s ünnepnapok megszentelése. Nézz körül, nyisd ki a szemedet és e szavak igazságáról meggyőződöl.

Az a kérdés már most: Akarsz-e koldustarisznyát viselni, vagy se? Azt hiszem, félsz tőle. Akkor tehát: „*Ünnepeket szentelj!*“ Ne csak ülj, még kevésbbé táncolj, hanem szentelj.

Akarod tudni, hogyan kell a kereszténynek ünnepeit megszentelnie? Üsd fel a kátét és ott ezeket fogod találni: „Isten a harmadik p.-ban parancsolja, hogy az Ur napját, azaz a vasárnapot megszenteljük, vagyis a *szolgai munkáktól tartózkodjunk és istenes dolgokkal foglalatoskodjunk.*“ Istenes dolgaink pedig ezek: 1. „Jelen kell lennünk a szent misén és amennyire lehet az isteni szolgálat többi részén is, kivált a predikáción és a keresztény tanításon; 2. a szentségekhez kell járulnunk, istenes könyveket olvasgatnunk, szent dolgokról elmélkednünk; 3. a keresztény szeretet cselekedeteit gyakorolnunk.“

Azt mondja továbbá a katé: „A vasárnap megszentelést követi: 1. a *szolgai munkák* által; milyenek azon testi munkák, melyeket rendszerint a cselédek, napszámosok s kézművesek végeznek. Ily munkát vasárnap csak akkor szabad végezni, ha az egyházi előjárók azt fontos okokból megengedik; 2. valahányszor azt az Isten dicsősége, felebarátunk java, vagy sürgős szükség kívánja.

Megszentségtelenítették továbbá a vasárnap: *kicsapongások*, mértékletlen evés-ivás, pajkos játékok és vétkes mulatságok által; mert ezek az Ur napját tobródás és nyilvános botrány napjává teszik. A vasárnap megszenségtelenítésétől retentsenek minket vissza kiváltképen — írja végre a káté: 1. azon ideig és örökké való büntetések, melyekkel Isten a vasárnap megszenségtelenítőit fenyegeti; 2. annak meggondolása, hogy menthetetlen könnyelműség, halhatatlan lelkünkre egy napi gondot se fordítani, habár testünkről már hat napon át gondoskodtunk; 3. még annak meggondolása is, hogy a vasárnap megülése keresztény hitünk nyilvános megvallása, következő leg, hogy annak megszenségtelenítése hitünknek szegyenére, keresztény embertársainknak botrányára szolgál.

Lásd így szól az egyház a vasár- s ünnepnapok megszenteléséről.

Hogyan szentelted meg eddig?

Sz. Vilibáld! esedezzel érettünk, hogy Istennek mindenkor, főleg az ő sz. napjain híven szolgálhassunk!

Alakítsunk sz. Alajos társulatot!

Ugyan minek? Hiszen annyi már a mindenféle egyesület, társulat!

Ott az Oltáregyesület, Jézus sz. Szíve társulata, sz. Család társulata, missio-társulat, Rózsafüzér testvérület, Éő Rózsafüzér, Örökös Rózsafüzér, Szűz Mária sz. Szívének társulata, Legszentebb Szív Asszonyának társulata, Mária gyermekség, Mária Congregáció, Kármelhegyi Skapuláré, 7 fajtalmu Boldogasszony skapuláréjának társulata, szeplőtelen fogantatás, Jézus és Mária sz. szívének skapularéi. — Ott a sz. István, sz. László társulat, sz. Imre egyesület, sz. József társulata, kath. legényegyletek, ott a tanoncokat védő egyesület, ott a kath. körök, ott sz. Rafael egylete, ott a keresztény betegsegélyző, temetkezési egyesületek.

Tessék ezek között választani! De mire való még új társulatot alakítani?

Mire való?

Ugyebár panaszkodunk az ifjuság romlottságáról? Jajgatunk, hogy ilyen, meg amolyan vallástalanok a férfaink.

Az bizonyos, hogy nagy a vallási közönyösség, hogy nagy az erkölcsi romlottság. Annaira vagyunk, hogy az emberek szegyenkeznek vallásosak, erkölcsösekké lenni.

Vagy nem az a legderékabb, aki leginkább elceledik a vallás igazságai, a vallási szertartások, parancsok fölött; aki a legmerészebb, legszabadabb a kétértelmű, erkölctelen beszédekben, tréfálózásokban? Nem gunyolják-e azt a vallásos ifjút, azt a vallásos férfit, aki vallásának védelmére kel, aki vallását nyíltan megvallja, aki templomba jár, gyónik, bőjtöl? Nem gunyolják-e azt az erkölcsös ifjút, azt az erkölcsös férfit, aki nem éjjelez, nem korcsmáz, tisztátalan helyeken nem otthonos. Nem igaz-e az is, hogy egy vallás és erkölcs gunyoló is képes megejteni a különben vallásos és erkölcsös ifjak, férfiak nagy számát?

A rossz ragad. A rossz gyorsan terjed tova. —

Mit akar ezzel szemben sz. Alajos társulata?

Egyesíteni a vallásos és erkölcsös ifjakat, hogy közös erővel álljanak ellen a vallás- és erkölcsellenes mindennemű kísértésnek. Hiába! Bátorabb az ember, ha tudja, hogy vannak társai. Sámsoni erővel ritka ember rendelkezik, aki egymaga képes legyen száz filiszteussal is elbánni.

Egyesüljünk! Tömörüljünk! Ez korunknak egyik jeiszava.

Egyesüljünk, tömörüljünk hát mi is, nemes ifjak! Sz. Alajos zászlaja ne legyen hiába! Áhitat és erény, vagyis vallás és erkölcs, van írva e zászló egyik oldalára. Sz. Alajos képe van festve a másik oldalán.

Mit akar e társulat? Egyesíteni az ifjakat? Talán bizony az egyház nem egyesíti-e őket? Hiszen az egyház maga is társaság. Minek tehát társaságban társaságot alkotni.

Minek? Ugy; ha az egyház maga is társaság, akkor minek benne az oltáregyesület, minek benne Jézus sz. Szívének társulata, minek a sz. Mária társulata? Ha minek társaságban társaságot, társulatot alakítani, akkor minek, miért hagyja őrvi, miért ajánlja az egyház a vallásos társulatokat? Fölöslegesekeknek itéli-e, haszontalanoknak-e? az egyház szervezetével ellenkezők-e?

Nem! Az egyház a kebelében keletkező ájtatos, vallási társulatokat nem csak tűri, hanem ajánlja, gyámoltítja, ápolja. Nem haragszik rájuk, hanem ellenkezőleg örül nekik.

Ha ifjaink, ha férfaink mind nemesak névleges, de tényleges katolikusok is lennének: akkor talán felesleges lenne társulatunk; de a jelen körülmények között fölöslegesekeknek nem mondható.

Mit akar e társulat? Egyesíteni az ifjakat, hogy kövessék sz. Alajost az áhitatban és erényekben. Azt akarja, hogy ifjaink bátor hitvallókká, vallásos és erényes katolikus férfiakká legyenek.

Hogy az ifjak egymást az áhitatra s az erényekre szóval és jó példával buzdítsák és lelkesítsék.

Jer hát hazám ifjusága! Jer, siess zászlód alá!

Jelentés.

Jövő évre ünnepeljük hazánk ezredéves főnállásának emlékét. Mindenki tudja, hogy ezernyi súlyos megpróbáltatások közt ezt az államot egyedül keresztény jellege mentette meg az enyészettől. És e keresztény jellegét rá szent István király-*apostolunk* nyomta, aki a magyar népet kereszténynyé és ez országot keresztény állammá tette. Ez áldott lelkü király-*apostol* emlékét tehát, különösen ez elpogányosodott korban mindenképpen dicsőíteni és magasztalni kell, kinek-kinek legjobb tehetsége szerint. Tiszteletét minden keresztény hajlékba be kell vinni: e célból páratlanul fényes kiállítású naptárt fogunk közreboocsájtani Szent István király naptára címen. Kérjük azért olvasóinkat, járuljanak hozzá első szent királyunk tiszteletének terjesztéséhez az által, hogy e naptárra előre figyelmessé tesznek mindenkit s annak megszerzését minden ösmerősüknek ajánlják. Az ára a „Magyar Néplapban“ jelezve lesz.

KÖNYVES-POLC

„A szent mise a világ legnagyobb kincse“ cím alatt egy díszesen kiállított elmélkedés és imakönyv jelent meg, melyet német nyelvből dr. *Komlóssy Ferenc* kanonok, egyházmegyei főtanfelügyelő ur dolgozott át. A díszes imakönyv, mely az egyházmegyei hatóság jóváhagyásával van ellátva: nagymélt. özv. *Cziráky Jánosné* árnóné, csillagkeresztes hölgynek, a budapesti oltár-egylet buzgó elnökének van ajánlva. Előszavában fordító, gyönyörű buzdítást intéz az olvasóhoz a szent mise hallgatását illetőleg. A könyv két részre van osztva. Az első rész ismét 12 fejezetet foglal magában s fölileli mindazt, amit a szent misére vonatkozólag a hívőnek tudnia kell. A 2. rész pedig a szent mise hallgatásának módozatait tárgyalja szintén a legépületesebb alakban.

„A tudomány Isten nélkül“. Szintén egy ujonnan megjelent vallásbölcseleti munka, melyet a híres *Didon* atya írt. Magyar nyelvre dr. *Somogyi Aladár* premontrei rendi főváros tanár fordította le és igen díszes kiállításban bocsátotta közre. Inkább a műveltebb katolikusok számára való olvasmány, mert fontos tárgyat választékos nyelven tárgyalja. Fordítása sikerült. Ára kötetlenül 2 forint (papoknak 4 s.), mely összeg fordító és kiadó címére Budapest, Erzsébet-körút 7. I. em. 6. ajtó sz. küldendő.

A „*Hitszónoklati Folyóirat*“ szerkesztősége „*Institutiones logicæ*“ és „*Institutiones metaphysicæ*“ című két kötetes munkára hirdet előfizetést. A munka lehetőleg röviden foglalja egybe a logica és masaphysicanak alapigazságait. E mű nem a kritikusok számára iratott, s szerző nem a nyelv szépségeinek csillogtatására törekedett, hanem célja volt, hogy ezt a sokak előtt száraznak tetsző tudományt könnyen érthető nyelven, (a mi azonban nem tévesztendő össze a „pongyola nyelvvél“) érdesen és vonzón adjá elő. Nem a nyelvészt akarja gyönyörködtetni, hanem a tanulót kívánja tanítani. A mű papnöveldéi oktatásra és magánhasználatra iratott. Mihelyt annyi előfizető jelentkezik, hogy a költségek biztosítva lesznek, a mű azonnal sajtó alá kerül. Ára lesz a két kötetnek (mintegy 17—18 iv) együtt 1 frt 60 kr. (Ettam erga 7 sacrá.) *Megrendelhető a „Hitszónoklati Folyóirat“ szerkesztőségében Szegeden, (Alsóváros.)*

MAI KÉPÜNKHÖZ

Mai képünk sz. László király fejedelmét ábrázolja, úgy, amint az a *győri* székesegyház Héderváry-kápolnájában őriztetik. Sz. Lászlót 1192-ben avatták szentté s ez ereklye azóta köztisztelet tárgya, mert akkor vették ki a koporsóból a két karral együtt, hogy oltárokhra helyezvén, a hívek köztiszteletére kithessék. A szent király fejét eredetileg gazdagon megaranyozott ezüst ereklyetartóba tették, mely a király mellszobrát ábrázolta. E sz. ereklye iránt való tisztelet oly nagy volt, hogy peres ügyeknél, kétes esetekben, ha nagy dologról volt szó: e szent ereklyére tették le a felek az esküt.

E szent főt vitték Váradon a érkező királyok és főpapok elé, ezzel mentek a háborukba s ezt hordozták körül ünnepeken fényes körmenetben Várad utcáin. — A 14. század vége felé egy iszonyu tűzvész a várad székesegyházat elhamvasztotta s ugyanakkor tönkrement a régi ereklyetartó is. A jelenlegi aztán a 15. század elején készítették. — Az említett tüzesetet magának Zsigmond királynak egy oklevele beszéli el, azzal a csodával együtt, mely akkor történt. A tűzvész alkalmával ugyanis a templomban levő arany és ezüst eszközök, közöttük a fejedelmek tartója is megolvadt, a fej azonban az égő zsarátnokok között is sértetlen maradt, még csak füst nyoma se látszott rajta. E szent ereklye 1565-ig volt Nagyváradon, onnét — a protestánsok miatt — Gyulafehérvárra vitték. Onnét Csehországban keresztül Pozsonyba, végre 1607-ben Győrbe került s azóta ott őriztetik. — E fej, mint élő testrészt hajdan messze kiemelkedett az egész nemzet fiai fölött. Ma mint ereklye sz. István királyunk karjával együtt a mi buzgó tisztetünknek legmagasztosabb, legkiemelkedőbb tárgya. — Sz. László király! A te sz. fejedelmé tiszteletére kérünk, nyerd Istentől egyetértést a fejetlen magyar katolikuság számára!

A szerkesztőség üzenete

B. L. Valaszka-Bella. Megkaphatja nálunk. — Cz. J. Gyala. A Sz.-István-társulatnál kaphat. Budapesten. — v. J. Eger. Mi módon figyelmeztessük őt. Legjobb lesz írjanak neki önök. Annyit mondhatunk: kár megbizni akár kiben. — Zs. M. Kaloesa. Igen. — K. J. Bolgáron. Csak július végével. — B. V. Világos. Igen. — D. A. Vác. Igy: An die Hochwürdigem Herren Schull-Brüder, Wien. — K. A. Jász-Ladány. Majd rá kerül a sor. — Névtelen Tiszafüred. Minden szava sajnálatos igazság. Azzal a piszkos lappal nem foglalkozhatunk, mert tiszta kezű embernek meg kell néznie, mihez nyulhat. — Sz. J. Veszprém. Lapjára ez évben nincs fizetve semmi. A lejáratot tehát könnyen meghatározhatja. — B. J. Bakvá. A kérdéses könyvért forduljon ifj. Nagel Ottó könyvkereskedőhöz muzeum-körút. J. J. Somlyó-Vásárhely. December végeig rendben. — Fdó Ó. Gy. káplán Vép. Az 1 frt 50 krt. a kívánt nevekre elszámoltuk. P. J. Vác. Hogy kérelmének eleget tehesünk, kérjük egy tavali címszalagját hozzánk juttatni. B. P. és T. J. Nemes-Csó. A lapra mind két részből jár még ujévig 1 frt 10 kr. — ez 2 frt 20 kr., a kért könyvek ára 50 kr., de mivel a szállítási költséget mindenkor a megrendelő viseli, — így a szállítási portóval 60 kr. ezzel együtt tehát 2 frt 80 kr., a könyveket csak a pénz beküldése után küldhetjük, mert ellen esetben az utánvét talán ép annyiba kerülne, mint a könyvek értéke. Sz. M. Vámos-Ladány. A címszalagjából egyet küldjön be, aztán majd rendbe hozzuk. — K. J. Toldi-Pusztá. Megfoghatatlan, hogy ön lapjait dacára, hogy rendszeresen expedálva lesznek és vissza se jönnek, még se kapja! Követelje a *Karádi* postán. Mi nem tehetünk többet, mint hogy pontosan küldjük. Az ég szerelmére, azt csak nem kívánhatja, hogy személyesen adjuk kezébe. Ha az ottani postán nem tudna eredményhez jutni, jelentse nálunk, majd mi módot találunk illetékes helyen a rendes kézbesítés iránt. Levelét értettük! — V. J. Nagy-Kajd. Egész szeptember végeig. — V. A. Alesuth. Az előfizetés évnyegyre — a lap első oldalán is olvasható, hogy nem 45 krajcár-Fdó D. J. Pétervására. A jelzett időtől uj évig 9 frt 60 kr. járna, mivel azonban 3 frt 20 kr fizetni méltóztatott, így csupán 6 frt 40 kr. esedékes. — M. J. Kis-Unyom., B. L. Csér., M. F. Sopron. Pénzünk megjött.

Budapesti piac.

Hivatalos árak:

Bors	bánsági	uj	78-82 kg.	6.85	6.90
—	tiszavidéki	"	78-82 "	6.80	6.95
—	pestvidéki	"	78-82 "	6.85	7.10
—	fehértmegyei	"	78-82 "	6.85	7.10
—	bácskai	uj	78-82 kg.	6.95	7.20
Rosa	—	—	70-72 "	5.95	6.05
Árpa	takarmány	uj	60-62 "	6.25	6.55

Árpa	égetni való	"	62-64 "	6.60	6.90
—	sőrözdei	"	64-66 "	7.20	8.20
Zab	—	"	39-41 "	—	—
—	uj	"	39-41 "	6.65	6.70
Magori	bánsági	"	75 "	6.60	6.70
—	másnemű	"	73 "	6.55	6.60
Köles	—	"	—	6.20	6.80
Repce	káposzta	"	—	—	—

A szerkesztésért felelős: Németh Gellért.

A legjobb, ami eddig a kaszaipar terén fölmutat-
ható, kétségtelenül a világhírű
ezüst-acél-kasza, kettős kaszavédjeggyel.

ujjonnan föltaált s 13 államban szabadalmazott egyetemes kaszataratóval, melynél fogva az ember sokkal könnyebb és célszerűbb módon erősítheti a kaszát a nyélre, mint az eddig a szokásos módon történt. Ezen kitűnő kaszák a legjobb kettős tűzben edzett ezüst-acélból készítettnek és különösen a következő előnyeiknél fogva tűnnek ki:
1. Szerfölött hajlékony penge, tartós éllel.
2. Mindenekfölött könnyű kezelhetőség, még a legnehezebb munkában is.
3. A kalapálás hosszabb időre elégséges.
4. Egyszeri fénés elég körülbelül 130 lépésnyi kaszáláshoz.
5. A kasza az egyetemes kaszatarató nélkül is használható, ami a máshonnan sarló-készülékkel rendelt kaszákénál ki van zárva. Aki ezen kaszákat csak egyszer is használta, soha többé másfelet használni nem fog, mert ezen ezüst-acél-kaszák a legjobbak mindazok között, melyek e téren eddig készítettek.
A nagyságok és árak a következők:

75 cm.	80 cm.	85 cm.	90 cm.	95 cm.
90 kr.	95 kr.	1 frt 05 kr.	1 frt 15 kr.	1 frt 25 kr.

Csupán 60 krba kerül egy egyetemes kaszatarató, melylyel a kasza a nyélre erősíttetik. Használati utasítás mellékelve van. A kasza ugyan használható a kaszatarató nélkül is, mindazáltal e tartóval munka közben sok időt és fáradságot meg lehet takarítaniunk és a nyel kiméltetik meg, miáltal sokkal tovább tart. **Tíz darab megrendelésnél egy darabot ingyen adok.**

Jótállási bizonyítvány.	Kedvezmény.	Kaszakó,
Ha valamelyik kasza nem válnék be, amire eddig nem volt eset. Kívánatra azonnal küldök helyette másikat, vagy visszaküldöm a pénzt.	5 darab kaszára ingyen adok egy kaszakövet; 10 darabra egy kaszát.	egy darab ára 25 kr. és 35 kr. acélkalapács és üllő 85 kr.

Az utánvétellel tett megrendeléseket a következő címre kérem:
Rabinowicz ezüst-acél-kasza gyári raktárának, BÉCS, I., Wallischgasse 4/M. N., a csász. és kir. udvari operaház közelében. — Árjegyzékek kívánatra ingyen.

Magyar Néplap
Mezőgazda és Krestan szerkesztősége és kiadóhivatala
BUDAPEST,
Döbrentei-utca
20. sz. (Ideiglenesen.)

A „Szent Gellért”
KÖNYVNYOMDA
valamint
a **MAGYAR NÉPLAP**
Mezőgazda és Krestan **KIADÓHIVATALA**
f. év július hó 6-tól
PRÁTER-UTCA 44. sz. a.
fog létezni.

A magyar aszfalt részvény-társaság

Andrássy-ut 30
elvallalja jótállás mellett legolesóbban **aszfalt-burkolatok** fektetését és nedves lakások, pinczék, sat. gyökeres **szárazzá tételét.**
Telefon! Telefon!

STOWASSER J.
hangszergyáros, cs. és kir. udvari és hadseregszállító.
BUDAPEST,
II. ker., Lánchíd-utca 5.
Saját gyártmányu fuvó, vonó és ütőhangszerek, kitűnő erős hangu czimbalmok és azok alkatrészeiről nagy képesárjegyzék kívánatra ingyen és bérmentve.
Elpusztíthatatlan erős orgona harmonikákról külön árjegyzék kérendő.
Mindennemű hangszerek és harmonikák javítása a legolesóbb árban eszközöltetik.

RÉTAY és BENEDEK
ezelőtt **KRISZTA és TÁRSA,**
miseruhák, egyházi szerek, zászlók és egyleti lobogók gyára,
Budapest, IV. ker., Lipót-utca 21. sz.
A nagymélt. és fölízstelenő Császyka György kalocsai érsek és a budapesti oltáregylet egyedül szállítól.
Ajánlják bőven felszerelt raktárukat, nevezetesen: miseruhákat, templomi zászlókat, tűzoltó-, iskolai és temetkezésegyleti, iparos-dalegyleti lobogókat, szentségtartókat, kelyheket, áldoztató kelyheket, kereszteket, füstölőket, oltárlámpákat, csillárokat, szobrokat nagy választékban. Elfogadjuk stációképek és szentképek festését; oltárok, Mária-trónok, Krisztus-sirok és szószekek akármilyen rajz szerinti művészies elkészítését. — Egyházi kelmék, csipkek, falfeszületek, búcsújáró feszületek nagy választékban kaphatók raktárunkon.
16-52
Kívánatra készegeesen küldünk bérmentve árjegyzékeket, alkalmas mintákat.

Hirdetéseket
a
„Sz. István király naptár”
részére, melynek már most a legnagyobb elterjedés biztosítva van, kizárólagosan felvesz a „Magyar Néplap” hirdetési rovatkezelője
Friedenstein Vilmos
hirdetési irodája
Budapesten, Teréz-körut 3.
Telefon 25-15.

A kárpáti kasza a „KASZÁS“ védjeggyel a legjobb kasza a világon.

Kemény, szívós, csupán egyszeri kalapálással több napon át lehet vele dolgozni és egyetlen kaszakő-fenéssel 20–150 lépésnyire lehet vele kaszálni még a legsűrűbb és a legkeményebb hegyi fűben is. A „kárpáti“ kaszát különben egész Magyarországon már mult évről, mint a legkínóbbbet ismerik és szó nélkül visszaveszem attól, a kit nem elégitene ki.

A valódi kárpáti kasza a „Kaszás“ védjeggyel egyedül csak is alul-
lított cegnél kapható. Arak a következők:

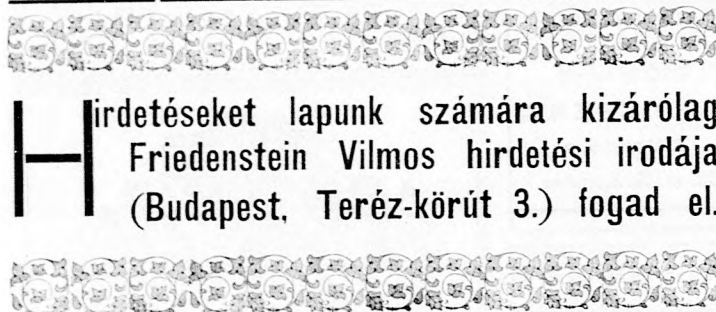
A kárpáti kasza hossza a könyökkel együtt centiméterekben	60	65	70	75	80	85	90	95	100
Ára darabonként, krajeárban	70	80	90	100	110	120	130	145	160
Egy 5 kilós postassomagba elfér darab	14	13	11	10	9	8	7	6	6

A ki egy postacsomaggal rendel, bérmentve kapja. A ki pedig 3 postacsomaggal rendel egy-
szerre, azonkívül egy kaszát is kap ingyen ráadásul.

1 drb kárpáti kaszakő (fenőkő) első rendű 15 kr., 1 drb kárpáti kaszakő második rendű 10 kr.

1 kalapáló készlet üllő és kalapács angol acélből 75 kr.

MAUTHNER ÖDÖN magkereskedése, BUDAPEST Andrásy-út 23.

Hirdetéseket lapunk számára kizárólag
Friedenstein Vilmos hirdetési irodája
(Budapest, Teréz-körút 3.) fogad el.

„SZ. GELLÉRT“

KÖNYVNYOMDA

BUDAPEST.

I. ker., Döbrentey-utca 18. sz.

f. évi július hó 6-tól VIII. ker., Prater-utca 44.

elvállal mindennemű

NYOMTATVÁNYOKAT.

Főt. Plébánia-Hivataloknak.

A „Szent Gellért“ könyvnyomda tisztelettel adja tudomásul, hogy ezentul az összes egyházi
nyomtatványokat raktáron fogja tartani, melyek a legjutányosabb áron lesznek kaphatók. Eddig raktáron
vannak és azonnal küldhetők: **Testimonium Confirmationis 100 darab 50 kr.**

Kivonat a születési anyakönyvből 100 drb 60 kr. — Halálozási értesítvény 100 drb 70 kr.

Keresztelési, Házassági és Halálozási űrlapok,

magyar szöveggel 25/40 cm. finom erős papírra nyomva: 100 darabja 1 frt 20 kr. ugyanez magyar és
latin szöveggel kisebb középerős papírra nyomva 100 darab 1 frt.

Továbbá kaphatók: **községi hitelszövetkezeti tagsági és törlesztési könyvecskék.**

Ezen nagy 8-rétű 8 oldalas, erős borítékkal ellátott könyvecskék darabját 2 krajeárjával adjuk.

A „Szent Gellért“ könyvnyomda ezenkívül elvállal mindennemű megrendelést, egyházi, községi
és magán jellegű nyomtatványokat és szállítja azokat a legrövidebb idő alatt, s legjutányosabb áron;
erős, jó papírt ad s tetszetős, csinos kiállításra nagy súlyt fektet.

Tisztelettel kérjük a főt. Plébános urakat, a községi elöljárókat, a különféle egyetek tagjait s
minden katolikust, hogy nyomdai megrendeléseiket ezentul ne zsidó vagy szintelen nyomdában esz-
közöljék, hanem keressék meg a „Sz.-Gellért“ katolikus könyvnyomdát, mely mindenkor rendelkezésükre
áll s így is támogassák a kath. ügyet. Fogjunk össze valamennyien, akkor boldogulunk.

Könyvnyomdánk mint a katolikus érdekek megrendíthetetlen támogatója, büszkeségét helyezi
abba, ha az igényeket minden tekintetben kielégítheti s a megrendelőktől csak dicséretet arathat.

Tisztelettel

Budapest, 1894. április 12. (I., Döbrentey-utca 18.)

a „Szent Gellért“ könyvnyomda.